

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΣΤ'

13 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1928

ΔΡΙΘ. 39—40

ΕΠΙ Τῆ ΕΝΑΡΞΕΙ ΤΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ ΤΗΣ Δ. Ι. ΣΥΝΟΔΟΥ

Α'.

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΜΑΚ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

Συμπληροῦται ἔφετος τὸ 95ον ἔτος ἀπὸ τῆς πρώτης ἰδρύσεως τῆς Διαρκoῦς Ἱεραῦς Συνόδου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος. Ἡ πενταμελής Σύνοδος ἐκείνη τοῦ 1833, ἄγαν πολιτικοκρατικῶς συντεθεῖσα, ἀριθμοῦσα ἐν τοῖς μέλεσιν αὐτῆς, κατὰ θεωρίαν τοῦλάχιστον καὶ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου, οὐ μόνον Ἐπισκόπους, ἀλλὰ καὶ πρεσβυτέρους, μὴ ἔχουσα μόνιμον Πρόεδρον καὶ ἐν πολλοῖς ὑπομνησκουσα ξένους πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν διοικητικοὺς θεσμούς, μετὰ τὸ Σύνταγμα τοῦ 1843—4, δι' οὗ ἀνεκηρύχθη ἡ ἰσχὺς τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ τῶν παραδόσεων τῆς Ἐκκλησίας καὶ διὰ τοῦ Πατριαρχικοῦ καὶ Συνοδικοῦ Τόμου τοῦ 1850, ἀνασυνεκροτήθη διὰ τῶν νόμων Σ' καὶ ΣΑ' τοῦ 1852. Καταργηθεῖσα δὲ ἔνεκα τῶν γνωστῶν λόγων κατὰ τὰ ἔτη 1923—1925, ἀνασυνέστη διὰ τοῦ Νομ. Διατάγματος τῆς 26 Σεπτεμβρίου 1925, ὑπὸ τῆς Δικτατορίας ἐκδοθέντος, ὡς ἑπταμελής καὶ ἀντιπρόσωπος τῆς διὰ τοῦ Καταστατικοῦ Νόμου τοῦ 1923 καθιδρυθείσης ἡ μᾶλλον ἀναλαβούσης τὰ κληρονόμα δικαιώματα αὐτῆς Ἱεραῦς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, ἧς ὅμως ἀνεστάλησαν αἱ συνελύσεις. Ὁ προσφάτως ψηφισθεὶς ὑπὸ τῆς Βουλῆς νόμος 3615 ἠῤῥησε τὰ μέλη αὐτῆς εἰς ἑννέα, διὰ τῆς προσθήκης τεσσάρων μελῶν ἐκ τῶν Μητροπόλεων τῶν νέων χωρῶν τῆς Ἑλλάδος, χωρὶς ὅμως νὰ μεταβάλλῃ τὸν χαρακτήρα αὐτῆς, τὸν ὑπὸ τοῦ ἀτυχοῦς Νομ. Διατάγματος τῆς 26 Σεπτεμβρίου 1925 καθορισθέντα.

Ἄλλ' ὁ εἰρημένος νόμος 3615 σημειοῖ σταθμὸν σπουδαιότατον ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, λύσας μέγιστον ἐκκλησιαστικὸν ζήτημα, τὸ τῆς διοικητικῆς ἀφομοιώσεως τῶν Μητροπόλεων τῶν νέων χωρῶν, ὅπερ ζήτημα ἀψησῶλε τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν ἑλληνικὴν πολιτείαν ἀπὸ δεκαεξαετίας περιπου, μετὰ τὸν Βαλκανικὸν πόλεμον. Καὶ τότε μὲν ὑπεδεικνύετο ἀπλή λύσις τοῦ ζητήματος διὰ τῆς παρὰ τοῦ Οἴκουμ. Πατριαρχείου χειραφετήσεως καὶ πλη

ρους ἐνώσεως τῶν Μητροπόλεων τῶν νέων χωρῶν μετὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος· ὑπὸ τὸ πνεῦμα δὲ τοῦτο ἐγένετο ἡ νομοπαρασκευαστικὴ ἐργασία τοῦ 1914. Ἄλλ' ὁ ἐκραγεὶς παγκόσμιος πόλεμος διὰ τῶν τερασιῶν μεταβολῶν, ἃς ἐπήνεγκε, καὶ τῶν τρομερῶν ἐπακολουθημάτων, ἐδημιούργησε συνθήκας καὶ περιστάσεις καθιστώσας ὀλεθρίαν τὴν ἀπόσπασιν τῶν εἰρημένων Μητροπόλεων ἀπὸ τοῦ Οἴκουμ. Πατριαρχείου. Μετὰ πολλὰς καὶ διαφόρους μελέτας, ὁ νόμος 3615, δυνάμει τοῦ ὁποίου συνέργηται σήμερον ἡ Διαρκὴς Ἱ. Σύνοδος, ἀπέδωκε τὴν μόνην δυνατὴν λύσιν εἰς τὸ ζήτημα, διότι αἱ Μητροπόλεις τῶν νέων χωρῶν, χωρὶς νὰ παύσωσιν ἀνήκουσαι εἰς τὸ Οἴκουμ. Πατριαρχεῖον, εἰσέρχονται ἤδη εἰς ἔννομον κατάστασιν. Τὸ Πατριαρχεῖον διὰ Πράξεως αὐτοῦ, ληφθεῖσης ἤδη, ἐπηυλόγησε τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος, ὡς τὴν μόνην δυνατὴν καὶ ὠφέλιμον. Ἐπομένως ἡ διοικητικὴ ἀφομοίωσις εἶναι ἤδη γεγονὸς τετελεσμένον, ἐμφανίζεται δὲ σήμερον ἡ ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησία ἐνιαίαν ἔχουσα διοίκησιν. Συνήθως τοιαῦτα μεγάλα γεγονότα, οἷον τὸ προκείμενον, ἐκ τῆς ἐκβάσεως αὐτῶν κρίνονται, ἀλλ' ἀναμφιβόλως ἡ ἐπελθοῦσα θεραπεία προφανεστάτης ἀνάγκης, ἀνευ μειώσεως τῆς πνευματικῆς δυνάμεως τοῦ σεπτοῦ κέντρου τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐπιβάλλει τὴν εὐμενεστέρην κρίσιν περὶ τοῦ συντελεσθέντος γεγονότος. Ἐκφράζοντες δὲ τὸν ἄπειρον ἡμῶν σεβασμὸν καὶ τὴν συμπάθειαν πρὸς τὸ Οἴκουμ. Πατριαρχεῖον καὶ χαιρετίζοντες τοὺς ἐκ τῶν νέων χωρῶν τῆς πατρίδος ἀδελφοὺς ἡμῶν, ἃς εὐχηθῶμεν ὅπως οἱ Ἱεράρχαι τῆς ἠνωμένης ἤδη διοικητικῶς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐν συμποίᾳ, ἀφοσιώσῃ καὶ ζήλω ἐργαζόμενοι, ἔργῳ καταδείξωσι τὴν ὠφέλειαν τῆς συντελεσθείσης λύσεως τοῦ ζητήματος.

Ἐκ τῶν μελλόντων νὰ ἀπασχολήσωσι καὶ τὴν Ἱεραρχίαν καὶ τὴν ἀντιπροσωπεύουσαν αὐτὴν Διαρκὴ Ἱεράν Σύνοδον γενικῶν ζητημάτων ἀναμφιβόλως προέχουσι τὸ τοῦ Καταστατικοῦ Νόμου καὶ τὸ οἰκονομικόν. Κυρίως εἰπεῖν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος στερεῖται Καταστατικοῦ Νόμου. Τὸ ἀπὸ 26 Σεπτεμ-

βρίου 1926 Νομ. Διάταγμα, ἐκδοθὲν κυρίως πρὸς διευκόλυνσιν τῆς ἐκλογῆς καὶ χειροτονίας Ἀρχιερέων, ἀποτελεῖ συνονθύλευμα διαφόρων νόμων, ἔχει δὲ μεγάλα κενὰ καὶ συγκρουομένας διατάξεις. Ἡ ἐπαναφορὰ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τοῦ 1923 μετὰ προσθήκης διατάξεων περὶ τῆς Διαρκoῦς Ἱεραῦς Συνόδου, ὡς αὕτη διεμορφώθη διὰ τοῦ νεαροῦ νόμου 3615, εἶναι ἀπαραίτητος πρὸς κανονικὴν λειτουργίαν τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Καταστατικὸς Χάρτης τοῦ 1923, παρὰ τινὰς ἐλλείψεις του, ὡς προελθόν ἐξ ἐνδελεχοῦς μελέτης τῆς Ἱεραρχίας, εἶναι, κατὰ τὴν ὁμόθυμον κρίσιν αὐτῆς, ἀσυγκρίτως τελειότερος τῶν προηγουμένων νόμων, οἵτινες ἀπέρρευσαν ἐκ τοῦ Νομ. Διατάγματος τοῦ Ὁθωνος, ἀπὸ 23 Ἰουλίου 1833, συνταχθέντος ὑπὸ τοῦ Ἀντιβασιλέως Γεωργίου Maurer ἐπὶ τῇ βάσει Βαυαρικῶν νόμων τοῦ 1811. Οἱ συντάξαντες τὸ Νομ. Διάταγμα τῆς 26 Σεπτεμβρίου 1925 δὲν ἐδίστασαν νὰ παραπέμψωσιν εἰς τοὺς ἀναχρονιστικούς ἐκείνους νόμους καὶ ἐπ' αὐτῶν μᾶλλον νὰ στηρίξωσιν αὐτό. Διὰ πάντας τοὺς λόγους τούτους εἶναι ἀνάγκη νὰ καταργηθῇ τὸ Νομ. Διάταγμα τοῦτο καὶ ν' ἀποκτήσῃ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος τὸν ὀριστικὸν αὐτῆς Καταστατικὸν Χάρτην.

Ἡ μεγάλη Ἐπιτροπὴ τοῦ 1914 διὰ τοῦ ἀειμνήστου καθηγητοῦ Σημαντήρα κατήρτισε νομοσχέδιον περὶ ἐκκλησιαστικῆς δικονομίας, εὐχῆς δ' ἔργον εἶναι ν' ἀποσπασθῶσιν ἐκ τοῦ Καταστατικοῦ χάρτου αἱ δικονομικαὶ διατάξεις καὶ ν' ἀποτελέσωσιν ἴδιον νόμον ἐκκλησιαστικῆς δικονομίας ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Νομοσχεδίου Σημαντήρα, ἀπλοποιουμένου καὶ προσαρμοζομένου πρὸς τὰς πραγματικὰς ἀνάγκας τῆς ἀπονομῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς δικαιοσύνης, ἥτις, παρὰ τὰς βελτώσεις ἃς ἐπήνεγκεν ὁ Καταστατικὸς χάρτης τοῦ 1923, πλημμελῶς ἐνίοτε διεξάγεται μὴ ὑπαρχύσης εἰδικῆς δικονομίας.

Ὡσαύτως ἐκ τοῦ Καταστατικοῦ νόμου ἠδύνατο ν' ἀποσπασθῶσιν αἱ περὶ γάμου καὶ διαζυγίου διατάξεις καὶ ν' ἀποτελέσωσιν ἴδιον νόμον. Καλὸν δὲ εἶναι νὰ ζητηθῇ ἡ τροποποίησις τῶν διατάξεων τοῦ τελευταίου περὶ διαζυγίου νόμου, ἐπιτρέποντος τὴν διάλυσιν τοῦ γάμου, ἐνεκα τοῦ ἀσυμβιβάστου χαρακτῆρος τῶν συζύγων. Ὁ νόμος ἔβλαψε καιριώτατα τὴν ἑλληνικὴν οἰκογένειαν, ταίνει δὲ εἰς τὴν ἀποσύνθεσιν καὶ τὴν διάλυσιν αὐτῆς.

Τὸ οἰκονομικὸν ζήτημα χρήζει ἀμέσου καὶ ἐξαιρετικῶς ἐπείγουσης λύσεως. Κατὰ τὸ λήξαν Συνοδικὸν ἔτος, καθ' ὃ αἱ δυσχέρειαι τοῦ Γεν. Ἐκκλησι. Ταμείου, ἐνεκα τῆς καταργήσεως πάσης ἀπὸ μέρους

τοῦ Κράτους ἐπιχορηγήσεως, προσέλαβον λίαν ἀπειλητικὸν καὶ ἐπικίνδυνον χαρακτῆρα, ἠναγκάσθημεν δὲ ν' ἀντιμετωπίσωμεν τὰς ἀνάγκας αὐτοῦ διὰ δανείου παρὰ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, τὸ ζήτημα ἐμελετήθη ὑπὸ τε τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὑπὸ τῆς Πολιτείας. Παρὰ πάσας τὰς ἀπὸ δεκαετίας γενομένας ἀπαλλοτριώσεις τῶν μοναστηριακῶν κτημάτων, ἐκ τῶν περισσευμάτων τῶν ὁποίων συντηρεῖται ἡ Ἐκκλησία, ὑπελείφθη ἱκανὴ περιουσία, ἐκ τῆς καλῆς διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως τῆς ὁποίας δύναται νὰ πορισθῇ ἡ Ἐκκλησία ἐπαρκῆ τὰ μέσα τῆς συντηρήσεως ἐάν, ἐννοεῖται, δὲν μειωθῇ διὰ νέων ἀπαλλοτριώσεων. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἐπιβάλλεται ἀναδιοργάνωσις τῆς διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως ἐν τε τῷ κέντρῳ, ἥτοι τῷ Γεν. Ἐκκλησι. Ταμείῳ, καὶ ἐν ταῖς Μοναῖς. Τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ Γεν. Ἐκκλησι. Ταμείου εὐρίσκειται ἐκάστοτε πρὸ ὄγκου διαχειριστικῶν πράξεων, εἶναι δὲ ὑποχρεωμένον ὑπὸ τοῦ νόμου νὰ λύη πάντα ἀνεξαιρέτως τὰ ζητήματα, ὅσα ἑκατοντάδες Μονῶν διαβιβάζουσιν εἰς αὐτό, χωρὶς νὰ ἔχη ἄμεσον γῶσιν αὐτῶν. Ἐκτὸς τοῦ κακοῦ τούτου, τὸ ἄγαν συγκεντρωτικὸν σύστημα τῆς διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως τῆς Μοναστηριακῆς περιουσίας συντελεῖ εἰς τὴν μεγάλην βραδύτητα τῆς λύσεως τῶν διαφόρων ζητημάτων. Εἶναι τεράστια αἱ ζημίαι αἱ ἐπερχόμεναι ἐκ τῆς ἀναβολῆς καὶ χρονίσεως τῶν ζητημάτων, αἱ ὀφειλόμεναι εἰς τὸ ἐπικρατοῦν σύστημα. Λαμβανομένης δὲ ὑπ' ὄψιν καὶ τῆς βραδύτητος τῶν κρατικῶν ὑπηρεσιῶν, αἵτινες κατὰ νόμον δεόν ν' ἀποφαίνωνται περὶ πολλῶν ζητημάτων, εὐνόητος καθίσταται ἡ δυσκινήσις περὶ τὴν λύσιν αὐτῶν ἐκ μέρους τοῦ Γεν. Ἐκκλησι. Ταμείου. Μετὰ τὴν γενομένην ἐν ἔτει 1926 ἀπόδοσιν τῶν κτημάτων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐκ τῆς ἀεροπορικῆς ἀμύνης τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ Γεν. Ἐκκλησι. Ταμείου ἐγένετο πολυμελέστερον, ἀλλ' ἡ μεταβολὴ αὕτη δὲν συνετέλεσε, δυστυχῶς, εἰς ταχύτεραν λύσιν τῶν διοικητικῶν καὶ διαχειριστικῶν ζητημάτων, παρ' ὅλην τὴν προσπάθειαν τῶν μελῶν καὶ τὴν πολύτιμον συμβολὴν αὐτῶν εἰς τὴν νομικὴν διαφώτισιν τῶν ζητημάτων.

Διὰ πάντας τούτους τοὺς λόγους δύο σχέδια προτάθησαν, πρὸς διευθέτησιν τοῦ οἰκονομικοῦ ζητήματος, κατὰ τὸ παρελθὸν Συνοδικὸν ἔτος. Τὸ μὲν πρῶτον ἐγένετο ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς ἐνεργείας καὶ μελέτας τῆς ἰδρύσεως αὐτονόμου ὀργανισμοῦ διοικήσεως τῶν δημοσίων κτημάτων, εἰς ὃν ἔμελλε νὰ μεταβληθῇ ἡ Ἀεροπορικὴ Ἀμυνα, καὶ εἰς ὃν θὰ συμπεριλαμβάνετο ὡς αὐτοτελὲς τμήμα ἡ διοίκησις τῶν ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων. Τὸ ἕτερον σχέδιον ἦτο ἡ

μετοχή της Ἐθνικῆς Τραπεζῆς ἐν τῇ διοικήσει τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας καὶ ἡ ὑπ' αὐτῆς ἐκποίησης τῶν μοναστηριακῶν κτημάτων, πρὸς ρευστοποίησιν, οὕτως εἰπεῖν, καὶ κεφαλοποίησιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας. Τὸ πρῶτον σχέδιον, καίτοι ἐντελῶς παρεσκευασθὲν καὶ διατυπωθὲν εἰς νομοσχέδιον, δὲν ἐνεκρίθη ὑπὸ τοῦ τότε Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἀποκλίναντος ὑπὲρ τοῦ διὰ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς σχεδίου. Ἐνεκα τοῦ λόγου τούτου ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἣτις εἶχεν ἐγκρίνει τὸ πρῶτον σχέδιον, ἠσχολήθη καὶ περὶ τὸ δεύτερον σχέδιον, διατυπώσασα τὰς γνώμας αὐτῆς πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, ἀλλὰ πέραν τούτου οὐδὲν ἀπολύτως ἐγένετο. Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα μέχρις ὧρας δὲν παρουσίασεν ὄρισμένην διατύπωσιν τοῦ σχεδίου, οὐδὲ τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἱεροσχευμάτων καὶ τῆς Παιδείας μετ' ἐπανειλημμένας μελέτας κατέφθασεν εἰς ὄρισμένα συμπεράσματα. Ἀλλὰ τὸ ζήτημα δὲν ἐπιδέχεται ἀναβολήν, πάντως δὲ ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος θὰ ἐπιληφθῆ ἐκ τῶν πρώτων τοῦ ζητήματος τούτου καὶ θὰ ζητήσῃ παρὰ τῆς Κυβερνήσεως τὴν ἄμεσον λύσιν αὐτοῦ.

Ἡ λύσις τοῦ οἰκονομικοῦ ζητήματος τῆς Ἐκκλησίας ὡς σκοπὸν δὲν ἔχει μόνον τὴν ἐπάργειαν τῶν μέσων τῆς συντηρήσεως τῶν διοικητικῶν καὶ λειτουργικῶν ὀργάνων τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ, κυρίως, τὴν διεξαγωγὴν καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ ὅλου ἔργου αὐτῆς καὶ τῆς ἐν τῇ κοινῇ ἀποστολῆς. Ἄν δύναται ἡ Ἐκκλησία ν' ἀσκήσῃ τὴν εὐεργετικὴν αὐτῆς ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς κοινωνίας ἄνευ τοῦ κηρύγματος τοῦ θείου λόγου. Δὲν ὑπάρχει δ' ἕτερον μέσον δι' οὗ δύναται ν' ἀντεπεξέλθῃ κατὰ ποιικίλων καὶ μυρίων ὑπονομευτῶν τῶν θρησκευτικῶν καὶ κοινωνικῶν καθεστώτων. Ἐδοκιμάσαμεν κατὰ τὸ παρελθὸν Συνοδικὸν ἔτος τὸ μέσον τοῦτο τοῦ κηρύγματος παρὰ τῷ στρατῷ, μετὰ λαμπρῶν ἀποτελεσμάτων. Ἡ ἀνάπτυξις τοῦ κηρύγματος τοῦ θείου λόγου δὲν εἶναι ἀπλῶς θρησκευτικὴ, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐξοχὴν κοινωνικὴ ἀνάγκη. Ἀλλ' ἐνῷ μυρία ὑπονομευτικὰ προπαγάνδαι διατρέχουσι διὰ τῶν φανατικῶν ἀντιπροσώπων τῶν τὴν χώραν μας, διδάσκουσι τὰς πλάνας τῶν, διανέμουσι κατὰ χιλιάδας τὰ δλέθρια βιβλία καὶ δημοσιεύματά των, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία στερεῖται τῶν μέσων ὅπως ἀντεπεξέλθῃ κατ' αὐτῶν. Στερεῖται τῶν μέσων ὅπως μορφώσῃ καὶ οἰκονομικῶς ἐξασφαλίσῃ τὸν ἑνοριακὸν Κλήρον, ἄνευ τοῦ ὁποίου οὐδὲν, ἀπολύτως οὐδὲν δύναται νὰ κατορθώσῃ. Ἀπατᾶται δὲ ὅστις νομίζει ὅτι εἶναι δυνατὸν σήμερον ἡ Ἐκκλησία ν' ἀσκήσῃ ἐπίδρασιν τινα ἄνευ φιλανθρωπικῆς καὶ κοινωνικῆς δράσεως, ἧς ἡ ἀνάπτυξις ἀπαιτεῖ τὴν ἐξασφάλισιν εἰδι-

κῶν πόρων,

Πολλὰ ἕτερα ζητήματα θὰ προβληθῶσιν εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, χορῶντα τῆς μελέτης αὐτῆς καὶ τῆς Ἱεραρχίας, τὰ πλεῖστα δὲ τούτων ἔχουσι ἀνάγκην τῆς νομοθετικῆς μερίμνης τῆς Πολιτείας. Χρηστὴν ἔχομεν ἐλπίδα ὅτι θὰ θελήσῃ ἡ παρούσα Κυβέρνησις νὰ συνδέσῃ τὸ ὄνομά της μετὰ τῆς μερίμνης ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας, πολλῶ μᾶλλον ὅτι προέσταται τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἱεροσχευμάτων καὶ τῆς Παιδείας ἀνὴρ πολλακις καταδεξας τὸν ζῆλον καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ διὰ τῆς λύσεως τῶν κεφαλαιωδῶν ζητημάτων νὰ παρᾶσχῃ εἰς αὐτὴν τοὺς τρόπους καὶ τὰ μέσα ἀπερισπάστου δημιουργικῆς καὶ ἀναμορφωτικῆς δράσεως ὑπὲρ τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας. Βεβαίως τὰ ἐξωτερικὰ μέσα δὲν ἐπαρκοῦσι πρὸς τῆς αὐτῆς δράσιν. Ἀπαιτεῖται καὶ ἐσωτερικὴ ἀναδημιουργία, ψυχικὴ ἀνασύνθεσις τῶν ἐκκλησιαστικῶν λειτουργῶν, πρὸς ἐξύψωσιν τοῦ κύρους τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλ' εἶναι γενικὴ ἡ συναίσθησις αὕτη παρὰ τῇ Ἱεραρχίᾳ, κάλλιστα συναισθανομένη τὴν ἀνάγκην ταύτην, διότι εἶναι, ἄλλως τε, καταφανὴς ἡ μείωσις τοῦ κύρους καὶ τοῦ γοήτρου τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἱεροῦ Κλήρου, ἔνεκα τῶν κατ' αὐτῶν φανερῶν ἢ ὑπόουλων ἐπιθέσεων τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ἀντιθρησκευτικῶν καὶ ἀνατρεπτικῶν ἀρχῶν καὶ τῶν μεταπολεμικῶν ἐν γένει ἰδεῶν. Ἀλλαχοῦ κατεβλήθησαν καὶ καταβάλλοντα σοβαρὰ προσπάθειαι πρὸς ἐξύψωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος παρὰ τῷ λαῷ παρ' ἡμῖν, δυστυχῶς, συνέβη μετὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον ὅλως τούναντίον. Ἀλλ' ἤδη παρέχεται εἰς τὴν Δ. Ἱερὰν Σύνοδον καὶ δὴ εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας ἡ καλὴ εὐκαιρία τῆς δράσεως πρὸς ἀναζωογόνησιν τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος Ἡ ἐπελθοῦσα διοικητικὴ ἔνωσις τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας θὰ χρησιμεύσῃ ἀναμφιβόλως ὡς ἀφετηρία νέας ζωῆς καὶ δράσεως. Μετὰ τῆς αὐτῆς δ' ἐλπίδος ἀρχόμενοι σήμερον τῶν ἐργασιῶν τῆς νέας Διαρκοῦς Συνόδου εὐχόμεθα ὅπως ὁ οὐράνιος Πατὴρ τῶν φώτων φωτίσῃ καὶ ἐνισχύσῃ πάντας ἡμᾶς.

Β'.

ΑΝΤΙΦΩΝΗΣΙΣ ΤΟΥ Κ. ΥΠΟΥΡΓΟΥ

Μακαριώτατε,

Ἡ συγκρότησις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐξ Ἀρχιερέων τῆς Παλαιᾶς καὶ Νέας Ἑλλάδος, ἡ διὰ τοῦ νόμου 3615 ἐπελθοῦσα, καὶ ἡ ἐπιτευχθεῖσα οὕτω συνεργασία τῶν Ἀρχιερέων τῆς Παλαιᾶς καὶ Νέας Ἑλλάδος, ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι θέλει συνεργήσῃ τὰ μέγιστα εἰς τὴν παρὰ πάντων ἐπιθυμητὴν προόδον τῆς Ἐκκλησίας παρ' ἡμῖν ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἐκκλησίας καὶ

της Πολιτείας. Ἡ Ἑλληνική Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἦτο ἀπὸ ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς στενῶς συνδεδεμένη μετὰ τῆς Πολιτείας, παρέσχεν αὐτῇ ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Βυζαντινοῦ Κράτους καὶ μετὰ τὴν ἄλωσιν διατηρήσασα τὴν ἑλληνικὴν ψυχὴν καὶ τὸ ἑλληνικὸν αἶσθημα γνήσιον καὶ ἀκμαῖον. Ἐχων τὴν πεποιθήσιν ὅτι ἡ ὑποστήριξις τῆς Ἐκκλησίας παρ' ἡμῖν εἶναι καθήκον τῆς Πολιτείας καὶ συνεργεῖ εἰς τὴν πολιτικὴν πρόοδον τοῦ ἔθνους, θέλω προσπαθῆσαι πάσῃ δυνάμει ὅπως διὰ καταλλήλων νομοθετημάτων θέσω τὰς βάσεις τῆς προόδου ταύτης ἐν συνεργασίᾳ πάντοτε μετὰ τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας τὰς πεφωτισμένας γνώμας θέλω πάντοτε λαμβάνει ὑπ' ὄψιν. Ἐπὶ τῇ πεποιθήσιν ὅτι ἡ παρούσα Σύνοδος θέλει ἐργασθεῖ συντόμως καὶ ἐν ἀγαθῇ ὁμοιοῖᾳ πρὸς προαγωγὴν τῶν θρησκευτικῶν πραγμάτων παρ' ἡμῖν καιροσῶς ταύτην ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν ἐργασιῶν τῆς κατὰ τὴν παρούσαν Ο.Ε. περιόδου καὶ εὐχομαι ὅπως τῇ συνεργασίᾳ αὐτῆς λυθῶσι τὰ μεγάλα προβλήματα τὰ ἀπασχολοῦντα ἀπὸ χρόνου μακροῦ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Πολιτείαν ἐπ' ἀγαθῶ ἀμφοτέρων.

ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΕΝ ΤΩ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩ

Πολλάκις ἐρρήθη ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ ἰδρυθῇ ὀρθόδοξος ἰ. ναὸς ἐν τῇ Ἐθνικῇ Πανεπιστημίῳ χάριν τῶν φοιτητῶν. Ἡ παιδεία εἶνε ἀναποσπάστως συνδεδεμένη μετὰ τῆς ἀληθοῦς θρησκείας· ἡ παιδεία ἀναπτύσσει τὴν διάνοιαν καὶ ἀξύνει αὐτήν, ἡ δὲ θρησκεία διαπλάττει τὴν καρδίαν καὶ ἀνακαινίζει αὐτήν. Διὰ τῆς ἀληθοῦς παιδείας καὶ θρησκείας τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος προώδευσεν καὶ ἤκμασεν καὶ ἐμεγαλοῦργησεν ἐν τῇ ἱστορίᾳ. Διὰ τούτων διετηρήθη, ὡς ρεῦμα γλυκὺ ρέον δι' ἄλμης ἀμιγῆς καὶ ἀνόθευτον ἀπὸ τῆς περιστοιχοῦσης μισοχρίστου καὶ μισομαθοῦς ἐπικρατείας. Καὶ ἐνῶ πολιτικῶς ἦτο δοῦλος ὁ Ἕλληνας, πνευματικῶς τε καὶ ἠθικῶς ἦτο ἐλεύθερος καὶ φωτεινὸς εἰς τοὺς κόλπους τῆς φιλοστόργου Μητρὸς Ἐκκλησίας, ἥτις εἶνε πηγὴ ζωῆς καὶ φωτὸς καὶ θεόκτιστος ἐστὶ τῆς διαπλάσεως τῶν Ἑλλήνων.

Ἐν τῇ Πανεπιστημίῳ διδάσκονται ὑπὸ σοφῶν καθηγητῶν αἱ ἐπιστήμαι, ἀλλ' αὐταὶ πάντως πρέπει ν' ἀποδλέπουν εἰς τὴν ὠφέλειαν τῶν ἀνθρώπων καὶ οὐχὶ εἰς βλάβην αὐτῶν. Ἡ Ἐπιστήμη, ἡ ἐρευνα δηλ. τῆς ἀληθείας, εἶνε ὑψίστη λειτουργία καὶ θεία, ὡς εἶπεῖν, ἱερωσύνη τόσῳ μᾶλλον, ὅσῳ ἡ ἀληθὴς ἐπιστήμη φέρει εἰς τὸν Θεόν, ὅστις εἶνε αὐτὴ ἡ ἀλήθεια. Πρέπει δὲ νὰ σπουδάζῃ τις τὴν ἐπιστήμην, «τὴν οὐρανίαν ταύτην θεότητα» κατὰ Schiller, ὡς ἱεροφάντης αὐτῆς καὶ δὲν πρέπει νὰ εἶνε «κτὴν ο-

τρόφος» ἐπιμελούμενος τῆς ἐπιστήμης, κατὰ τὸν αὐτὸν ποιητὴν, «ὡς ἀγελάδος καλῆς, ἐξ ἧς κτάται γάλα καὶ δούτυρον». Διὰ τοῦτο πάσης ἐπιστήμης ἀπαραίτητος βοηθὸς εἶνε ἡ πίστις, ἥτις δὲν ἔχει τὴν ἀξίωσιν νὰ ἀπαγορεύῃ τὰς μεθόδους ἢ τὰς θεωρίας, ἐφ' ὅσον περιορίζεται ἐν τῇ κύκλῳ αὐτῆς. Ἡ θρησκεία εἶνε τὸ εὐωδέστατον ἄρωμα τῆς ἐπιστήμης, τὸ ὁποῖον προφυλάττει αὐτὴν ἀπὸ τῆς σήψευς καὶ ὁ ἀγαθὸς σύμβουλος, προτρέπων αὐτὴν νὰ διατελῇ ὑπάρχουσα δύναμις πρὸς τὸ ἀγαθὸν καὶ οὐδέποτε μέσον καὶ ὄργανον πρὸς τὸ κακόν.

Πρέπει λοιπὸν νὰ ληφθῇ φροντίς περὶ τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἠθικῆς μορφώσεως τῶν φοιτητῶν, ὅτινες αὐρίον θὰ εἶνε οἱ ἐπιστήμονες καὶ θὰ καταλάβουν θέσεις διαφόρους ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ Πολιτείᾳ. Οἱ μὴ εὐσεβεῖς καὶ ἐνάρετοι ἐπιστήμονες θ' ἀποθοῦν ἢ λύμῃ τοῦ ἔθνους. Διὰ τοῦ κακοῦ των παραδείγματος ἐλάπτουν τοὺς ἀγαθοὺς πολίτας, ὡς καὶ τῶν ἀσεβῶν διδασκαλιῶν. Καὶ εἶνε λυπηρὸν φαινόμενον ὅτι πολλοὶ τῶν ἐπιστημόνων, εἴπερ ποτὲ εἶνε θρησκευτικῶς ἀδιάφοροι, ἵνα μὴ χεῖρόν τι εἴπωμεν, διότι ἡ δὲν ἐμορφώθησαν βαθέως ἢ δὲν διεπαιδαγωγήθησαν ἠθικῶς καὶ οὕτω παρασύρονται ὑπὸ τῶν ψευδωνύμων ἀρχῶν καὶ σατανικῶν διδασκαλιῶν. Ἡ θρησκεία, ἡ θάσις καὶ τὸ θεμέλιον τῆς κοινωνίας, κηρύσσεται, ὡς πάλαι ὑπὸ τῶν σοφιστῶν, ὡς πλάνη τοῦ πνεύματος, ὡς πρόληψις ἀσχημίζουσα δῆθεν τὴν ὑψηλὴν φύσιν τοῦ ἑξαπατηθέντος ἀνθρωπίνου πνεύματος. Δίκαιον εἶχεν ὁ Ἀριστοτέλης λέγων ὅτι «μυριοπλάσια γὰρ ἂν κακὰ ποιήσειεν ἄνθρωπος κακὸς θηρίου».

Ἄλλ' ἡ ἀληθὴς μόρφωσις τῶν φοιτητῶν γίνεται μετὰ τὴν ἀληθῆ παιδείαν καὶ θρησκείαν, ἥτις ἐξευγενίζει τὸν ἄνθρωπον καὶ ἀνακαινίζει τὴν ψυχὴν. Εἰς τοῦτο συντελοῦν ἡ θαθεῖα μελέτη τῆς ἐπιστήμης, καὶ οὐχὶ ἡ ἐπιπόλαιος, καὶ ἡ χάρις καὶ δύναμις τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας. Ὁ ἰ. ναὸς οὕτω εἶνε ἀπαραίτητος, διότι ἐν αὐτῷ ἐπιτελεῖται ἡ θεία λειτουργία καὶ διδάσκεται ἡ θεία διδασκαλία ὑπὸ ἱκανῶν κηρύκων καὶ διδασκάλων. Ἐν τῷ ἰ. ναῷ ἀγιάζεται ἡ ψυχὴ· ἀνυψώνεται εἰς τὰ θεῖα καὶ πνευματικά· κατανοεῖ τὸν σκοπὸν καὶ προορισμὸν τοῦ ἀνθρώπου· ἀναγνωρίζει τὴν ματαιότητα τῶν ἐπιγείων πραγμάτων, διότι ἡ Ἁγία Ἐκκλησία, ἥτις παιδεύουσα διδάσκει καὶ διδάσκει, παιδεύουσα, ὁμιλεῖ οὐχὶ πρὸς χάριν καὶ τέρψιν, ἀλλὰ πρὸς νοουθεσίαν καὶ ὠφέλειαν. Ἐλέγχει, ἀλλὰ δὲν κολακεύει· νοουθετεῖ, ἀλλὰ δὲν θωπεύει· λυπεῖ, ἀλλὰ σώζει.

Τὴν ἁρμονικὴν τῆς ἐπιστήμης καὶ θρησκείας ἐργασίαν κατενόησαν καὶ τὰ πεπολιτισμένα ἔθνη, ὡς κατενόησαν οἱ πάντοτε καὶ πανταχοῦ ὑπέροχοι ἀοίδιμοι Πατέρες ἡμῶν. Τοῦτο πρέπει, εἴπερ ποτέ, νὰ κατανόησωμεν, διότι «ἐπ' ἄκραν ἤκομεν γραμμὴν κακῶν, κέχεται δὲ πόλις ὑψίπολις κατὰ γὰν». Ἀντὶ παν-

τὸς ἄλλου λέγομεν ὅσα ἐσχάτως ὁ Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς Κοβλίντς εἶπε καθορίζων σοφῶς τὰς ἀρχὰς ἐπὶ τῶν ὁποίων πρέπει νὰ στηρίζεται ἡ παιδεία καὶ ἀγωγή ἐνὸς λαοῦ, ὅστις θέλει νὰ μὴ διαφθαρή καὶ ἀποσυντεθῆ, ἀλλὰ νὰ ζῆ καὶ προσδεύῃ. «Παρατηρεῖται, λέγει, τρελλὴ προσπάθεια πρὸς ἀποκάλυψιν ὄλων τῶν πρακτικῶν μέσων χάριν τοῦ κέρδους περισσοτέρου χρήματος, πολλὸ μεγαλεῖτερον ἐνδιαφέρον πρὸς τοῦτο παρὰ τὴν ἀπόκτησιν τῆς σοφίας, διὰ τῆς ὁποίας ὀδηγοῦμεθα πρὸς τὴν αἰωνιότητα. Ὁφείλομεν νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν μας τὴν ἀλήθειαν, τὴν ὁποίαν ἐδίδαξεν ἡ πείρα τῶν αἰῶνων καὶ συνώψισεν ὁ Ἰησοῦς ὡς ἐξῆς: «Τί ὠφελήσει ἄνθρωπον, ἐὰν κερδίσῃ τὸν κόσμον ὅλον καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ»;... Ὅπου τὰ ἐκπαιδευτήρια δὲν εἶνε ἀληθεῖς νασί, εἰς τοὺς ὁποίους νὰ εἰσέρχεται ἡ νεότης μετὰ σεβασμοῦ τοῦ ἐμπνεομένου ἀπὸ τὴν λατρείαν τῆς ἀληθείας, ἡ ἐκπαίδευσις ἀπολήγει εἰς πλήρη ἀποτυχίαν. Αἱ ἐξ αὐτῆς γνώσεις θὰ δημιουργήσουν ἀπλῶς μεγαλειτέρας δεξιότητας εἰς τὸ κακόν. Τὰ σχολεῖά μας δὲν πρέπει νὰ διδάσκουν μόνον τὴν ἐπιστήμην, ἀλλὰ καὶ νὰ διαπλάττουν τοὺς χαρακτῆρας. Ἐχομεν ἀνάγκην νὰ καλλιεργήσωμεν παλὸ διαθυτέραν καὶ ἰσχυροτέραν συνειδησιν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς, τὴν ὁποίαν ἐξήγγειλαν οἱ ψαλμοὶ τοῦ Δαυὶδ καὶ τῆς ὁποίας ἡ ἠχὴ ἐπανευρίσκεται εἰς τὰς Παροιμίας τοῦ Σολομῶντος «Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου».

† Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως
ΠΟΥΥΚΑΡΠΟΣ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΛΕΩΝΤΟΠΟΛΕΩΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ

Ἡ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ

Δ'.

Ἴδου τώρα καὶ τὸ συμπέρασμα τῆς ὅλης ὡς ἄνωθι μελέτης.

Ἡ γνώμη τῆς «Ἀρχιερατικῆς Συνόδου», ὅτι δύνανται νὰ ἐδρεύῃ ἐν Κάρλοβιτς καὶ νὰ κυβερνᾷ ἐκεῖθεν ὡς Σύνοδος διοικοῦσα τὴν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ Αὐτοκέφαλον Ῥωσικὴν Ἐκκλησίαν, δὲν εἶναι ὀρθή. Αἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἄθικτοι ἐκ τῶν μολσεβικικῶν διώξεων παραμείνασαι Ἐπισκοπαὶ οἶαι ἐν Ἰαπωνίᾳ, Ἄπω Ἀνατολῇ καὶ Περσίᾳ δύνανται, σήμερον μάλιστα, νὰ ἔχωσι τὴν ἀναφορὰν κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν Ῥωσικὸν Πατριαρχικὸν Θρόνον, ὡς καὶ πρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως συνέβαινε. Οἱ ἐν διασπορᾷ Ῥῶσοι Ἀρχιερεῖς (Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς) ν' ἀναφέρονται εἰς Ῥωσίαν ὡσαύτως, ἐκτὸς ἂν ἐν τῷ μεταξὺ κριθῇ ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ Πατριάρχου Κων)πόλεως καλὸν νὰ καταργηθῶσιν αἱ ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ Ῥωσικαὶ Ἐπισκοπαί, ἀφοῦ οὐδεὶς κανονικὸς

λόγος ἀπαγορεύει τὴν καὶ ἐν ἰῷ μέλλοντι ὑπόστασιν αὐτῶν. Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τῶν διαφόρων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν διεσπαρμένοι Ῥῶσοι πρόσφυγες, ν' ἀνήκωσι μόνον εἰς τοὺς κανονικοὺς Ἐπισκόπους τῶν ἐπαρχιῶν τούτων μέχρι τῆς εὐκτεῆς ἀποκαταστάσεως τῆς Ῥωσικῆς Πατρίδος καὶ Ἐκκλησίας καὶ τῆς εἰς αὐτὴν ἐπιστροφῆς αὐτῶν. Ἡ ἐν Κάρλοβιτς «Ἀρχιερατικὴ Σύνοδος» ἢ νὰ καταργηθῇ, ἢ νὰ ὑφίσταται δρῶσα μόνον ἐν Σερβίᾳ τῇ ἀδείᾳ τοῦ Πατρ. Σερβίας. Ταῦτα ἐνομοθέτησεν ἡ Ἐκκλησία ἐν ταῖς Οἰκουμενικαῖς καὶ τοπικαῖς αὐτῆς Συνόδοις, ταῦτα ἐπικυροῖ καὶ ἡ ὅλη πρᾶξις τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, τοῦτο τὸ διοικητικὸν σύστημα αἱ Πατέρες τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας ἐκληροδότησαν εἰς ἡμᾶς. Τοῦτο ἠκολούθησαν καὶ μέχρι σήμερον ἀκολουθοῦσι καὶ ἡ πλειὰς τῶν ἐκ Τουρκίας ἀπελαθέντων Ἀρχιερέων καὶ οἱ ἐν ταῖς νέαις τῆς Ἑλλάδος χώραις τὰς ἐπαρχίας αὐτῶν ἔχοντες Ἀρχιερεῖς, ὑποτάσσονται δ' ἀγογγύστως εἰς αὐτὸ ὡς τοῦ τ' αὐτὸ θεόπνευστον, καὶ ὅλοι οἱ ἐκ Τουρκίας ἐκδιωχθέντες καὶ εἰς Ἑλλάδα προσφυγόντες Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί. Ἡ κατὰ φυλὰς ἢ ἔθνη διαίρεσις τοῦ ποιμνίου, ὡς ἐπιδιώκει ἡ «Ἀρχιερατικὴ Σύνοδος» καὶ ἡ δι' ἕκαστον ἔθνος ἐν τῇ αὐτῇ πόλει συνύπαρξις ἰδιαίτερον Ἐπισκόπων εἶνε στοιχεῖον ὀθνείων καὶ ἀντορθόδοξων, ἐφεύρημα δὲ τῶν νεωτέρων ἐθνικιστικῶν τάσεων, ἐπατάχθη δὲ παραδειγματικῶς, διὰ νὰ μὴ τολμηθῇ νὰ ἐπαναφανῆ, εἰς τὴν ἐν ΚΠόλει κατὰ τὸ ἔτος 1872 συνελθούσαν καθ' ὁμοίον τάσεων τῶν Βουλγάρων Μεγάλῃν Τοπικῆν Σύνοδον. Ἡ Ἐκκλησία δὲν ἀποτελεῖται ἀπὸ άτομα ἢ ἀπὸ ἔθνη ὡς ἐτόλμησεν ὁλως ἀπερισκέπτως καὶ ἀσεβοῦσα κατὰ τῶν ἱερῶν κανόνων νὰ γράψῃ ἡ αὐτοκαλουμένη «Ἀρχιερατικὴ Σύνοδος τῆς Ῥωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ ἐξωτερικοῦ», ἀλλ' ἀπὸ ἐδάφη, διότι «ἐν Χριστῷ οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος οὐδὲ Ἕλλην» (Γαλ. 3, 28).

II

Ἐκκλησία Οὐκρανίας.

Προκειμένου περὶ τῆς ἐν Οὐκρανίᾳ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας δύο ἀπορίαι προβάλλουσιν, αἱ ἐξῆς: 1) Μετὰ τὴν ἐν Ρωσίᾳ ἐπανάστασιν καὶ τὴν ἀπόσπασιν τῆς ἀπὸ τῆς Τυχωνικῆς Ἐκκλησίας δύνανται ἄρα γε

1. Εἰς τὸν 8ον κανόνα τῆς 1ης Οἰκουμενικῆς Συνόδου λαμβάνεται πρόνοια περὶ ἐξοικονομίσεως τῶν «καθαρῶν» λεγομένων Ἐπισκόπων «ἵνα μὴ ἐν τῇ πόλει δύο Ἐπίσκοποι ᾖσιν.» Εἰς δὲ τὸν 16ον τῆς ΑΒ παρῆχεται ἐντολὴ «μηδενὶ τρόπῳ Ἐπίσκοπον καταστήναι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἧς ἔστι ὁ προσετώς (ἐν τῇ ἰδίᾳ συνίσταται τιμῇ» πρβλ. καὶ 12ον τῆς 4ης Οἰκ. καὶ 31ον Ἀποστολ.)

αὕτη νὰ θεωρῆται ὡς ὑπὸ δογματικὴν καὶ κανονικὴν ἔποψιν ὡς καὶ εἰδικώτερον ὑπὸ ἔποψιν λατρείας καὶ διοικήσεως ἐκκλησιαστικῆς, ἀποτελεῖ μέρος ἀναπόσπαστον τῆς Μιάς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας; 2) Μετὰ τὴν εἰς Αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν αὐτοανακηρύξιν τῆς εἶνε ἄρα γε κατὰ τοὺς κανόνας καὶ κατὰ τὴν κράτησασαν ἕως τοῦδε πράξιν τῆς Ἐκκλησίας πράγματι Αὐτοκέφαλος ἡ Οὐκρανικὴ Ἐκκλησία, καὶ δύναται ὑπὸ τῶν λοιπῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν ν' ἀναγνωρισθῆ ὡς τοιαύτη; Ἄς ἐξετάσωμεν τὴν πρώτην ἀπορίαν.

Ἐξ ὧσων ἔχομεν στοιχείων ἐκ τῆς κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Βασίλειον, τοὺς Πατριάρχας τῆς Ἀνατολῆς καὶ τὰς λοιπὰς Αὐτοκεφάλους Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Οὐκρανικῆς Ἐκκλησίας ἀποσταλείσης «ὑπομνηματικῆς ἐκθέσεως» ὑπὸ δογματικὴν ἔποψιν καὶ ὑπὸ ἔποψιν διδασκαλίας περὶ λατρείας καὶ βίου ἡθικοῦ χριστιανικοῦ οὐδὲν εὐρίσκομεν ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ ταύτῃ Ἐκκλησίᾳ τὸ πλημμελές. Οὕτως ἀναγινώσκωμεν μετὰ ἄλλων ἐν αὐτῇ τὰ ἑξῆς: «Ἡ Πανουκρανικὴ Ἱερὰ Σύνοδος ἐκ νέου πανηγυρικῶς ἐνώπιον ἀτάσης τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὁμολογεῖ ὅτι στερεῶς καὶ ἐν πάσῃ καθαρότητι θὰ διαφυλάξῃ τὴν Ἁγίαν Ὁρθόδοξον πίστιν εἰς τὰς βάσεις ἐκείνας αἱ ὁποῖαι παρεδόθησαν ἡμῖν ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ, τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν καὶ τὰ δογματικὰ θεσπίσματα τῆς πίστεως τῶν Οἰκουμενικῶν καὶ τοπικῶν Συνόδων, πιστεύει εἰς μίαν Ἁγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, διαφυλάττει τοὺς συνοδικοὺς αὐτῆς κανόνας, τὰ ἱερὰ μυστήρια—ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν— τιμᾷ τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον, Ἀγγέλων τάγματα, τοὺς εὐαρεστήσαντας Ἁγίους τῷ Θεῷ, τὰ ἅγια λείψανα καὶ τὰς ἁγίας εἰκόνας, τὴν τάξιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς λειτουργίας, τὸ μοναχικὸν σχῆμα, τὰς ἁγίας νηστείας καὶ τὰς ἐκκλησιαστικὰς διατάξεις. Κατὰ τὴν διάταξιν τῆς Συνόδου τῶν Ἐπισκόπων Οὐκρανίας τῆς 25 Ὀκτωβρίου 1923 δὲν ἐπέτρεψε καὶ δὲν ἐπιτρέπει προχειρίσιν εἰς τὸ ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα ἐγγάμων καὶ τῶν εἰς δευτέρου γάμου ἐλθόντων λειτουργῶν, μέχρι τῆς ἐπιλύσεως τῶν ζητημάτων τούτων εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον.....» (παράρτημα ἀριθ. 7). Περισσότερον ἀναγινώσκωμεν: «Ἡ ὁμόφωνος καὶ στερεὰ ἐγκαρτέρησις εἰς τὴν Ὁρθοδόξον τῆς τε Ἱερᾶς Συνόδου καθὼς καὶ τοῦ ἱεροῦ Συνεδρίου τῆς Οὐκρανικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μετὰ θαυμαστῆς δυνάμεως διετρανώθη εἰς τὴν ἐγκύκλιον τῆς Πανουκρανικῆς Ἱερᾶς τοπικῆς Συνόδου 17—27 Μαΐου τοῦ 1925 «πάντως θὰ παραμείνωμεν οἱοὶ εἴμεθα, τέκνα ὀρθόδοξα τῆς

Μιάς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Ἦσυχάσατε ψυχὰι τεθορυβημένοι». Ταῦτα κατὰ λέξιν. Ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλην ἐν γένει τὴν ὑπομνηματικὴν ταύτην ἐκθεσιν καὶ εἰς ὅλα τὰ γράμματα καὶ εἰς πᾶσαν ἐνέργειαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Οὐκρανικῆς Ἐκκλησίας οὐδὲν ἄλλο εὐρίσκομεν ἢ στερεὰν ἐμμονὴν αὐτῆς εἰς τὰ δόγματα καὶ τὰς παραδόσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Συνεπῶς ὑπὸ τὴν ἔποψιν τὴν δογματικὴν καὶ τὴν τῆς λατρείας ἀποτελεῖ πράγματι ἡ Οὐκρανικὴ Ἐκκλησία, ὡς ἀξιοῖ, μέρος ἀναπόσπαστον τῆς Μιάς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.

Καὶ ὑπὸ τὴν ἔποψιν δὲ τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως ἡ Οὐκρανικὴ Ἐκκλησία δὲν παραπαίει. Καθ' ὅλην τὴν ἐν τῇ ὑπομνηματικῇ ἐκθέσει περιγραφομένην ἐπὶ παραδειγματι περιπετειώδη ἱστορίαν τῶν προσπαθειῶν τῶν Οὐκρανῶν, κλήρου τε καὶ λαοῦ, πρὸς ἐκκλησιαστικὴν τῆς Οὐκρανίας ἀποκατάστασιν, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον διακρίνομεν ὡς ἰδιαιτέρον χαρακτηριστικὸν σημεῖον εἶνε ὅτι καταβάλλεται προσπάθεια ἀκριβοῦς ἵνα ἢ ἐν τοῖς ἱεροῖς κανόσι τῶν ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ ἢ ἐν ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς ἐν γένει διατάξεσι καθορισθεῖσα διοικητικὴ τάξις παραμείνῃ ἀλώβητος, παρ' ὅλας τῆς παρουσιασθείσης μεγίστης ἀληθῶς δυσκολίας. Οὕτως ἡ Οὐκρανικὴ Ἐκκλησία, προσπαθοῦσα νὰ χειραφετηθῇ ἀπὸ τῆς ἐκ Μόσχας ἐξαρτήσεώς της καὶ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἀρχαίαν αὐτονομίαν της, κατέβαλε πάντα κόπον νὰ εἶνε καὶ νὰ διαμείνῃ ἐν πλήρει κανονικῇ τάξει ἀπέναντι τοῦ Πατριάρχου Τύχωνος. Ἐπεδίωξεν ἵνα αὐτὸς οὗτος ὁ Πατριάρχης καὶ ἀναγνωρίσῃ τὸ δίκαιον τῆς χειραφετήσεώς της, καὶ ἀποφασίσῃ καὶ ἐνεργήσῃ αὐτὸς τὴν χειραφέτησιν ταύτην. Δυστυχῶς ὅμως ὁ Πατριάρχης Τύχων δὲν ἠθέλησε κατ' οὐδένα τρόπον ν' ἀναγνωρίσῃ εἰς τὴν Οὐκρανικὴν Ἐκκλησίαν τὸ δίκαιον τῆς χειραφετήσεώς της, καὶ διὰ τοῦτο ὄχι μόνον δὲν ἐνήργησε τὴν χειραφέτησιν ὁ ἴδιος, ἀλλὰ καὶ ἐπολέμησεν αὐτὴν διὰ παντὸς τρόπου. Τοῦτο ἠνάγκασε τοὺς Οὐκρανοὺς νὰ ζητήσωσιν ἄλλαχού κανονικὸν ἔρεισμα διὰ τὴν χειραφέτησίν των. Κατέφυγον εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, φρονοῦντες, καὶ δικαίως, ὅτι ἀπὸ ΚΠόλεως ἀρχικῶς χειραφετηθεῖσα ἡ Ἐκκλησία των καὶ ἐπὶ μακρὰ ἔτη μακρὸν αὐτονομίας βίον ζήσασα, ἀφοῦ ἔπειτα διὰ τῆς πολιτικῆς βίας συνεχωνεύθη ὡς ἡ Πολιτεία μετὰ τῆς Αὐτοκεφάλου Ὁρθοδόξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, ἠδύνατο ἤδη τῆς πολιτικῆς ταύτης βίας ἀρθείσης, ν' ἀποκαταστήσῃ αὐτὴς ἑαυτήν, συνεννοουμένη μετὰ τῆς πραγματικῆς αὐτῆς μητρὸς, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Τὸ Οἰκου-

μενικόν ὅμως Πατριαρχεῖον, ἀπὸ ἀβρότητα πρὸς τὴν ἀδελφὴν Αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν τῆς Ρωσσίας, δὲν ἠθέλησε ν' ἀναμιχθῆ εἰς τὴν ἐγερωθεῖσαν διαφορὰν μεταξὺ ταύτης καὶ τῆς Οὐκρανίας.

Ἐν τούτοις εἴτε ἐκόντος εἴτε ἄκοντος τοῦ Πατριάρχου Τύχωνος ἔχομεν ὁποσοδήποτε ἐκ μέρους τῆς Τυχωνικῆς Ἐκκλησίας ποιῶν τινα ἀναγνώριαν τῆς αὐτονομίας τῆς Ἐκκλησίας Οὐκρανίας. Ἡ ἀναγνώρισις αὕτη ὑφίσταται ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι κατὰ τὴν φυλάκισιν τοῦ Τύχωνος αὐτοῦ ὁ ἔξαρχος Μιχαὴλ ἰδιαιτέρως ἀπεσταλμένος τοῦ Πατριάρχου εἰς Οὐκρανίαν προήδρευεν εἰς τὴν Σύνοδον τῶν Ἐπισκόπων ἀπάσης τῆς Οὐκρανίας τὴν συνελευθεύσαν τὴν 29 Σεπτεμβρίου τοῦ 1922 πρὸς ἀνακήρυξιν τοῦ Αὐτοκεφάλου τῆς Οὐκρανικῆς Ἐκκλησίας, καὶ συνετάξασαν «πρακτικὸν» δι' οὗ ἀπεφασίσθη ἡ ἀνακήρυξις αὕτη τῆς Οὐκρανικῆς Ἐκκλησίας εἰς Αὐτοκέφαλον, ὠρίσθη δὲ νὰ παύσῃ νὰ μνημονεύηται ἰδιαιτέρως ὁ Πατριάρχης Τύχων καὶ νὰ μνημονεύῃ αὐτὸν μετὰ τῶν λοιπῶν Πατριαρχῶν μόνος ὁ ἔξαρχος Οὐκρανίας (παράρτημα ἀριθ. 3.)

(ἀκολουθεῖ)

ΑΜΒΛΕΙΑ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Ἡ ὕπαρξις ὑψίστου Νοῦ τὰ πάντα ἐν τῇ Σύμπαντι κατευθύνοντος καὶ διευθετοῦντος ἀποδεικνύεται ἀκόμη καὶ ἐξ ἄλλης κατηγορίας φυσικῶν φαινομένων, τὰ ὅποια ἀνταποκρίνονται εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ καλοῦ, ἤτοι τοῦ ὠραίου. Οὐδεὶς ὕγια νοῦν ἔχων ἄνθρωπος δύναται ν' ἀρνηθῆ ὅτι περὶ ἡμᾶς ὑπάρχει ἄπειρος πληθὺς ὠραίων καὶ ὑψηλῶν πραγμάτων καὶ φαινομένων. Εἶνε ἀληθές ὅτι πρὸς τῷ καλλολογικῷ συναισθήματι εἴμεθα πεποικισμένοι καὶ μὲ τὸ συναίσθημα τοῦ γελοίου καὶ τοῦ ὑψηλοῦ. Ἄλλ' ἀμφοτέρω τὰ συναισθήματα ταῦτα οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ ὠρισμέναι ἐπόψεις τοῦ λογικοῦ καὶ τοῦ ὠραίου. Διότι τὸ μὲν πρῶτον προϋποθέτει ὠρισμένον βαθμὴν λογικῆς ἐφ' ἧσον ἔτι αἰσθανόμεθα ὡς προκαλοῦν τὸν γέλωτα ἐμφανίζεται ὡς ἐλαττωματικὸν καὶ ἐλλιπὲς ἀπὸ τῆς ἐπόψεως τῆς λογικῆς θεοντολογίας· τὸ δὲ δεύτερον εἶνε μία ἀπόλαυσις τοῦ ὠραίου κατ' ἔκτασιν εὐρυτέραν. Διὰ τοῦτο παραλείποντες τὴν εἰδικὴν περὶ τῶν δύο τούτων διαπραγματεύσιν, ἐνταῦθα θὰ ὁμιλήσωμεν γενικῶς περὶ τῆς ἐν τῇ κόσμῳ ἐκδηλώσεως τοῦ καλοῦ.

Διὰ τοὺς περισσοτέρους τῶν ἀνθρώπων, ἔσοι δὲν εἶνε συνειθισμένοι εἰς τὴν ἀφηρημένην σκέψιν, δύσκολον εἶνε νὰ δῶσωμεν ἓνα ὄρισμὸν τοῦ ὠραίου ἐν γένει. Ἐφ' ἧσον ἔμω; ἡμεῖς δὲν δυσιζόμεθα ἐνταῦθα εἰς ἐρεῦνας μεταφυσικὰς, ἀλλ' ἀποτευνόμεθα εἰς τὸν κοινὸν νοῦν, θὰ ἦνε, νομίζομεν, ἀρκετὸν νὰ εἴπωμεν, ὅτι κάθε ἄνθρωπος εἶνε εἰς θέσιν νὰ ἐνοῆ τὸ κάλλος καὶ νὰ τὸ

ἀπολαμβάνῃ πραγματικῶς, καίτοι ἡ περὶ αὐτοῦ ἀντιληψὶς δυνατὸν νὰ διαφέρῃ ἀναλόγως τῆς ἰδιοσυγκρασίας καὶ τῆς μορφώσεως. Ἀφήνοντες κατὰ μέρος τὰ κατώτερα αἰσθητήρια, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι πάντες οἱ ἄνθρωποι εἶνε εἰς θέσιν νὰ ἀπολαμβάνουν τὸ ὠραῖον, τὸ ὅποῖον εἶνε εἰς ἡμᾶς δεδομένον ἐν τοῖς αἰσθητηρίοις τῆς ἰδέσεως καὶ τῆς ἀκοῆς. Ἐὶ κάλλος ὅμως δὲν ἐδόθη εἰς μὴν τὰ ἀπλᾶ αἰσθητήρια. Τὴν πηγὴν τοῦ ὠραίου δέον ν' ἀναζητῶμεν ἔτι ἐν μόνῃ τῇ ἀπὸ τινος ποιότητος ἐντύπωσιν, ἀλλὰ ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ἐντυπώσεων. Δυνατὸν νὰ ἔχωμεν ἐνώπιόν μας μίαν μορφήν ἀλλὰ χωρὶς χρῶμα, ἢ, τοῦναντίον, ὠραῖον χρῶμα χωρὶς ὠρισμένην μορφήν. Ὅταν ὅμως ἀμφοτέρω ἦνε συνδεδεασμένα πρὸς ἄλληλα, ἢ συνολικῆ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν ἐντύπωσις κατὰ τὸν ἁρμονικὸν τῶν συνδυσασμῶν ἀναντιρρήτως ἐνισχύεται. Ἡ ἐντύπωσις δ' αὕτη φθάνει εἰς τὸ ὑψιστὸν τῆς σηματοῦ, ὅταν εἰς τὰ προηγούμενα στοιχεῖα προστίθεται καὶ τὸ στοιχεῖον τῆς ποσότητος. Ὅ,τι εἶνε ὠραῖον ἐν μικρῷ, καθίσταται μεγαλοπρεπὲς καὶ ὑψηλὸν ὑπὸ διαστάσεις πελωρίας. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ προσαχθοῦν παραδείγματα περὶ ἡμᾶς καθ' ἑκάστην τὰ παραδείγματα τῆς παρατηρήσεως ἀφθονοῦν. Ὅ,τι κυρίως ἐνταῦθα ἐνδιαφέρει ἡμᾶς εἶνε τοῦτο: πόθεν προήλθεν ἐν ἡμῖν ἡ ἰκανότης ἡμᾶς εἶνε τοῦτο: πότεν προήλθεν ἐν ἡμῖν ἡ ἰκανότης τῆς προσλήψεως τοῦ κάλλους καὶ τῆς ἐξ αὐτοῦ ἡδονῆς καὶ ποῖα εἶνε ἡ ἔννοια τῆς ἰκανότητος ταύτης. Ἡ χριστιανικὴ πίστις βλέπει ἐν αὐτῇ ἔκφρασιν τῆς ἀγαθότητος τοῦ Ἑψίστου Νοῦ, ὅστις σκοπεῖ μὴ καθώρισε καὶ ἐνέθηκε τοιαύτην ἀντιστοιχίαν μεταξὺ τῶν αἰσθήσεων ἡμῶν καὶ τοῦ περὶ ἡμᾶς περιβάλλοντος, ὥστε ὡς ἀποτέλεσμα νὰ προέρχεται ἐν ἡμῖν ἡ ἀπὸ τοῦ ὠραίου ἡδονή, ἢ ἀπόλαυσις τοῦ ὠραίου. Ἡ μόνη δυσκολία τὴν ἐποῖαν ἐνέχει ἡ τοιαύτη ἐξήγησις ἔγκειται εἰς τὴν φυσικὴν καὶ οἰοεὶ μοιραίαν ἀδυναμίαν τῆς πεπερασμένης διανοίας τοῦ ἀνθρώπου νὰ κατανοήσῃ, νὰ καταλάβῃ, νὰ ἐπιγνῷ τὸν ἄπειρον Νοῦν. Ἄλλ' ἡ ἀδυναμία αὕτη δὲν ἀντιφάσκει πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην διάνοιαν.

Ἄλλ' ἂν ὑποθέσωμεν, ὅτι ἕνεκα ταύτης τῆς δυσκολίας ἀποκρούεται ἡ παρεχομένη ἐξήγησις. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ποῖα νομίζετε ἔτι ἀπομένει διέξοδος; Μία καὶ μόνη ἤτοι ἡ ὁμολογία ὅτι εἴλη αὕτη ἢ οἰοεὶ διαδικασία τῆς προσλήψεως, τῆς αἰσθήσεως καὶ τῆς ἀπολαύσεως τοῦ ὠραίου ἀπὸ τῆς ὑποκειμενικῆς καὶ ἀπὸ ἀντικειμενικῆς ἀπόψεως οὐδὲν ἄλλο εἶνε κατ' οὐσίαν εἰμὴ τυχαῖον ἀποτέλεσμα ἀτάκτων συναντήσεων καὶ συγκρούσεων ἐστερημένων πάσης λογικῆς ἀτόμων. Ἐν τούτοις σήμερον οὐδεὶς θὰ ἐτόλμα νὰ ἰσχυρισθῆ ὅτι ἡ ἀπόλαυσις τοῦ κάλλους εἶνε δυνατὴ ἀνεξαρτήτως τῆς διανοίας, ἀσχετῶς δὴ πρὸς τὸν νοῦν. Καὶ πῶς λοιπὸν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἀποδώσῃ τις λογικῶς εἰς τὴν τυφλὴν τύχην τὴν παραγωγὴν συναισθήματος, τὸ ὅποῖον διὰ νὰ νοηθῆ ἀπαιτεῖ νοῦν; Πόσον ἀνόητος εἶνε μία τοιαύτη ἐξήγη-

σις φαίνεται μὲν καὶ ἀμέσως, ἀλλὰ καθίσταται ἐπιπερισσότερον ἐκδηλον ἐὰν προσέξωμεν εἰς τὰ φυσικὰ καὶ τὰ φυσιολογικὰ στοιχεῖα, ἐκ τῶν ὁποίων ἀποτελεῖται ἡ πρόσληψις τοῦ ὠραίου.

Ἄς σταματήσωμεν πρὸς στιγμὴν εἰς τὸ κάλλος τὸ ὄρατόν. Ἦνεν πολὺ εὐκόλον νὰ ἀπολαμβάνη κανεὶς ὠραῖον ἄνθος, ἀλλ' εἶνε ἀκόμη εὐκολώτερον νὰ λησμονῇ πόσον ἀξιοθαύμαστον διὰ τὸ πολυσύνθετόν του εἶνε τὸ οἶονεἰ μηχάνημα ἐκεῖνο, διὰ τοῦ ὁποίου προσλαμβάνονται καὶ αὐτὰ ἐπι τὰ ἐξωτερικὰ στοιχεῖα τοῦ κάλλους τοῦ ἄνθους. Ἦνεν περιττὸν νὰ ἐπαναλάβωμεν καὶ ἐνταῦθα ὅτι ἤδη προηγουμένως ἐλέχθη. Τρία τινὰ μόνον θὰ ὑπογραμμίσωμεν ἐνταῦθα: πρῶτον, τὰς ἀνεκφράστως θαυμαστάς ἰδιότητας τῶν φυσικῶν σχέσεων, αἱ ὁποῖαι προϋποτίθενται ὑπὸ τοῦ γεγονότος τῆς προσλήψεως τοῦ κάλλους: δεύτερον, τὴν ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἀνεξήγητον παρουσίαν ὑπερφυσικοῦ στοιχείου καὶ τρίτον, τὴν ἀκριβῆ καὶ τελείαν μεταξὺ τῶν δύο πρῶτων συσχετίσιν καὶ ἀντιστοιχίαν.

Καὶ ὅσον μὲν ἀφορᾷ εἰς τὸ πρῶτον, οὐχὶ μόνη ἡ πρόσληψις τῆς μορφῆς συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ εὐαρέστου συναισθήματος: πάντοτε εἶνε ἀναπόσπαστος καὶ ἡ ἀπόλαυσις τοῦ χρώματος. Ἄλλ' ἐν τίνι ἔγκειται ἡ ἔννοια τοῦ τελευταίου τούτου στοιχείου; Κατὰ τὴν παρατήρησιν ἄνθους μὲ τρία συνήθη χρώματα, τὸ ἐρυθρόν, φέρ' εἶπεν, τὸ πράσινον καὶ τὸ ἰώδες, ὁ ὀφθαλμὸς μας πρέπει νὰ ἦνε συγχρόνως εὐαίσθητος εἰς τοὺς κραδασμοὺς τοῦ φωτοφόρου αἰθέρος, ὅστις προσβάλλει τὸν κερατοειδῆ μὲ ταχύτητα 400, 700 καὶ 850 δισεκατ. τὸ δευτερόλεπτον. Ὁ συνδυασμὸς τῆς προσλήψεως ταύτης μὲ τὴν πρόσληψιν ὀρισμένων μορφῶν ὡς διακεκριμένων ἀπὸ τὰς λοιπὰς μορφᾶς (διότι οὐχὶ πᾶς συνδυασμὸς μορφῆς καὶ χρώματος εἶνε ὠραῖος) δίδει τὴν ἀπαρχὴν τῆς προσλήψεως καὶ κατανοήσεως τῆς πραγματικότητος, τὴν ὁποίαν ἀποκαλοῦμεν «ἀγάπην πρὸς τὸ ὠραῖον». Καὶ λοιπὸν ἡ γνώμη ὅτι πάντα ταῦτα εἶνε ὄλως τυχαῖα, ἀποτέλεσμα ἀπλῆς τύχης, εἶνε τόσον ἀπίθανος ἐξήγησις, ὥστε νὰ δικαιολογηταί πᾶσα κατάπληξις διὰ τὸ παράλογον αὐτῆς. Πᾶσαι συλλήβδην αἱ χριστιανικαὶ δυσκολίαι ἀποδεικνύονται παιδαί ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν τοιαύτην ἀπολύτως ἀπίθανον ἐξήγησιν.

Ἄλλ' ἄς προχωρήσωμεν περαιτέρω καὶ ἄς ρύψωμεν βλέμμα εἰς τὰ ἀνθρώπινα καλλιουργήματα. Πάντα τὰ ὠραῖα ἔργα τοῦ ἀνθρώπου θεωροῦνται προεῖντα καὶ ἐκφρασις τῆς διανοίας του. Εἰς τοῦτο οὐδεμία δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀντίρρησης. Ὅα ἐξελαμβάνετο ὡς ἀπελπιστικῶς παράφρων ὁ καλλιτέχνης ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος θὰ ἐπερίμενε ἀπὸ τὸ ἀτάκτως ἐρριμμένον ὄργανον νὰ αὐτοσχεδιασθῇ εἰς ὠραῖος πίναξ ἢ νὰ αὐτοσχηματισθῇ ἐν ὠραῖον ἄγαλμα. Ἡ ἐπιτυχία παντὸς συγχρόνου ἐργάτου τῆς τέχνης ἐξαρτᾶται ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τὸ κατὰ πόσον ἀφοσιούται εἰς τὸ ἔργον του ψυχῇ καὶ διανοίᾳ. Τοῦτο ἀποτελεῖ μίαν πανθομολογουμένην

ἀλήθειαν, κατὰ τῆς ὁποίας οὐδεὶς νὰ ἀντιλέξῃ τολμᾷ.

Ἄλλ' ἐν τίνι ἔγκειται ὁ ὕψιστος βαθμὸς τῆς ἐπιτυχίας ἐν τῇ τέχνῃ; Δὲν χαρακτηρίζομεν ὡς τεχνούργημα ὠραιότατον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὅσον τὸ δυνατόν πιστότερον ἀναπαριστᾷ τὴν φύσιν καὶ κείται πλησιέστερον πρὸς αὐτήν; Καὶ δὲν εἶνε πραγματικῶς ἀπελπιστικὴ ἡ θέσις τῆς ἀπιστίας ὅταν ἦνε ἀναγκασμένη ἀφ' ἐνὸς μὲν νὰ παραδέχεται ὅτι αἱ ὕψ' ἡμῶν γεόμενα ἀτελεῖς ἀντιγραφαὶ τῆς φύσεως πάντοτε προϋποθέτουν νοῦν καὶ λογικόν, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ ἀποδίδῃ εἰς τὴν ἀπλήν τύχην τὴν προέλευσιν τοῦ ἀφθάστου εἰς κάλλος πρωτοτύπου τῶν ἀντιγραφῶν;

Συμβαίνει ὅμως καὶ ἐν ἄλλο. Συχνὰ ἢ καὶ πάντοτε σχεδὸν καθ' ἕξιν λησμονοῦμεν πόσον ἀπείρως ἀνώτερον καὶ τῆς τελειοτάτης τέχνης εἶνε τὸ κάλλος τῆς φύσεως. Καὶ ἡ λησμοσύνη αὕτη ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι ἐπιπολαιῶς παρατηροῦμεν τὰ πράγματα ἢ καὶ οὔτε κἀν τὰ παρατηροῦμε. Ἄλλ' ἀρκεῖ καὶ ἐπ' ἐλάχιστον νὰ συγκεντρωθῇ τις καὶ νὰ προσέξῃ, διὰ νὰ ἀντιληφθῇ τὴν κολοσσιαίαν, τὴν ἀπειρον διαφορὰν μεταξὺ τῆς ἀνθρωπίνης τέχνης καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ὑψίστην αὐτῆς ἐκδήλωσιν καὶ τοῦ κάλλους τῆς φύσεως. Καὶ δυνάμεθα εὐκόλως νὰ ἐκφράσωμεν τὴν διαφορὰν ταύτην. Ὅσῳ περισσότερον καὶ λεπτομερέστερον, μέγχι τοῦ μικροσκοπικοῦ, ἐξετάζομεν τὴν φύσιν, τόσῳ περισσότερον κάλλος ἀνακαλύπτομεν ἐν αὐτῇ. Ἄπ' ἐναντίας, ὅσῳ πλησιέστερον παρατηροῦμεν τὰ ἔργα τῆς ἀνθρωπίνης τέχνης, τόσῳ περισσότερον ἀνακαλύπτομεν τὰς ἀτελείας τῶν, αἱ ὁποῖαι μάλιστα καὶ ὄλως διόλου καταστρέφουν τὴν γενικὴν ἀπὸ τοῦ συνόλου τεχνουργήματος καλαισθητικὴν ἐντύπωσιν ἐν ληφθεῖον ὑπ' ὄψιν ὑπὲρ τὸ θέον.

Ἄς διασαφήσωμεν τὸ πρᾶγμα μὲ παράδειγμα. Ἴδου πρὸ ἡμῶν ἐν εὐρῷ ὠραῖον τοπίον τὸ ὁποῖον, θεωροῦντες ὄλοι ἐξ ἴσου θαυμάζομεν. Ἄλλ' ἐὰν ἀντι τῆς θέας τοῦ μεγάλου τούτου συνόλου ἀρχίσωμεν νὰ ἐξετάζωμεν καὶ ὑπ' αὐτὸ ἀκόμη τὸ μικροσκοπίον ἐν ἐπιμέρους ἀνθίλλιον ἢ ἐν τῆς γλότης φυλλάριον, θὰ ἴδωμεν ὅτι ἢ ἀπὸ τοῦ συνόλου κάλλους ἐντύπωσις ὄχι μόνον τίποτε δὲν χάνει, ἀλλὰ μάλιστα καὶ κερδίζει, εἰς θαυμασμὸν καὶ κατάπληξιν καὶ ἀπόλαυσιν καλαισθητικὴν. Ἐὰν ὅμως ὑποβάλωμεν εἰς μικροσκοπικὴν ἐξέτασιν ἐν ἑκατοστόμετρον ἢ καὶ ἐν ἀπλοῦν μόριον τοῦ ζωγραφικοῦ πίνακος ἢ τοῦ μαρμάρου τοῦ ὠραίου ἀνδριάντος ἢ ἀναγλύφου, εἶνε γνωστὸν τί θὰ ἴδωμεν ἀντὶ τελειότητος καὶ κάλλους μίαν ἀκατεργασίαν καὶ χυδαϊότητα. Ἡ ἀπὸ τοῦ κάλλους τοῦ συνόλου γενικὴ ἐντύπωσις ἀφανίζεται ἀμέσως, νικωμένη ἀπὸ τὴν ἐκ τῆς ἀγροικίας τῶν λεπτομερειῶν ἀηδίαν. Καὶ τὰ ἀριστὰ τῶν καλλιστευμάτων τῆς ἀνθρωπίνης χειρὸς καὶ τὰ πασίγνωστα διὰ τὴν τελειότητά των, τὰ ὁποῖα θεωροῦνται ὡς ἡ ὑψίστη ἐκδήλωσις τῆς ἀνθρωπίνης μεγαλοφυΐας, ὄχι μόνον οὐδὲν κερδίζουν ἐκ τῆς μικροσκοπικῆς ἐξετάσεώς των, ἀλλὰ καὶ χάνουν, ὅπως χάνει

πᾶς ζωγραφικὸς πίναξ ὅταν τὸν βλέπωμεν «ἀπὸ τὴν ἀνάποδην». Ποῖος ὅμως ἀπὸ ὅσους ἐξήτασαν ὑπὸ τὸ μικροσκοπίον ἀμφοτέρως τὰς ὀψεις οἰουδήποτε φυλλαρίου δύναται νὰ ἀναστείλῃ τὴν ἀθρόομητον ἔκφρασιν θαυμασμοῦ πρὸ τῆς σοφίας καὶ τοῦ κάλλους τῆς εἰκό- νος, ἣ ὅποια παρουσιάζεται πρὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ του; Καὶ εἶνε αὐτὰ μηδαμινὰ παραδείγματα τῆς ἀπεριγρά- ττου ἀφθονίας τοῦ ὄραίου, τὴν ὅποιαν περιέχει ἡ φύσις.

Καὶ δὲν εἶνε λοιπὸν καταπληκτικὴ ἡ ἀμδλύτης τῆς φιλοσοφίας, ἣ ὅποια εἰς μὲν τὰς ἀπείρους ἀσθενεῖς καὶ ἀτελεῖς ἀνθρωπίνας μιμήσεις τῆς φύσεως ἐμβλέπει δι- ανοίας ἐκδήλωσιν, εἰς δὲ θαύματα τοῦ κάλλους τῆς φύ- σεως, τὰ ἀποκαλυπτόμενα εἴτε ἐν τῷ ἀπείρως μεγάλῳ, εἴτε ἐν τῷ ἀπείρως μικρῷ, οὐδὲν ἄλλο ἐνόησεν, εἰ μὴ ἀποτέλεσμα τυχαίων συμπτώσεων ἀνόητων καὶ ἀλό- γων ἀτόμων;

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΞ ΑΓΓΛΙΑΣ

Τὸ περιοδικὸν τοῦ Μ. Κερκύρας—Οἱ ἄλλοι καὶ ἡ- μεῖς.—Ἐ ἡμερησίως Ἀγγλικὸς Τύπος καὶ τὰ θρησκευτικὰ ζητήματα. — Ἐ περιοδικὸς τύπος. — Ἡ δύναμις τοῦ Τύπου

Πρὸ τινων ἡμερῶν τὸ ταχυδρομεῖον μοι ἐκόμισε τὰ φύλλα τοῦ περιοδικοῦ, ὅπερ ἤρξατο ἐκιδιδόμενον ἀπὸ τινων μηνῶν ἐν Κερκύρα πρωτοβουλία καὶ με- ροίμνη τοῦ ζηλωτοῦ Ἱεράρχου αὐτῆς κ. Ἀθηναγόρα. Τὸ περιοδικὸν τοῦτο ἀπὸ γε ἐμφανίσεως καὶ περιε- χομένου ἀνώτερον πάσης κριτικῆς καὶ κατὰ πάντα ἐφάμιλλον πρὸς τὸν τοιοῦτον σκοπὸν ἐπιδιώκοντα περιοδικά, ἅτινα παρ' ἐκάστη Ἐπισκοπῇ τῆς Ἀγ- γλικανικῆς Ἐκκλησίας ἐκιδίδονται, δὲν ὑπάρχει ἀμ- φιβολία, ὅτι θὰ βαδίσῃ ἀπροσκόπως τὸν δρόμον τοῦ εὐλογίας καὶ μεσιτείας τοῦ Πολιοῦχου τῆς Κερκύρας Ἀγίου Σπυριδῶνος, οὐτινος καὶ τὸ ὄνομα φέρει. Ἡ δύναμις, τοῦλάχιστον, τὴν ὅποιαν διαπι- στοῖ ὁ ἀναγνώστης εἰς ἐκάστην σελίδα καὶ γραμμὴν τοῦ ὄραίου τούτου περιοδικοῦ, ἐγγυᾶται περὶ τῆς προόδου καὶ τοῦ εὐδοίου μέλλοντός του. Καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν εἰμὴ μετ' ἀνακουφίσεως καὶ ἐνθου- σιασμοῦ νὰ χαιρετισθῇ ἡ χειρονομία αὕτη τοῦ ἡξι- κελεύθου τῆς Κερκύρας Ἱεράρχου, τὸσφ μᾶλλον, ὅσφ παρ' ἡμῖν ζητήματα ἀφορῶντα τὴν πνευματικὴν φύ- σιν τοῦ ἀνθρώπου οὐδεμιᾶς σχεδὸν ἀξιοῦνται προ- σοχεῖς παρὰ τοῦ ἡμερησίου καὶ τοῦ ἄλλου τύπου τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὸν περιοδικὸν δὲ τοῦτον τύπον τὸν διατελοῦντα ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν ταγῶν αὐτῆς ἔχει ἐξ ὀλοκλήρου ἀφεθῆ ἡ προα- γωγὴ καὶ καλλιέργεια ὄλων ἐκείνων τῶν σπουδαιο- τάτων ζητημάτων, τὰ ὅποια στοχάζονται τῆς ἀλη- θοῦς εὐτυχίας τοῦ Ἑλλήνος χριστιανοῦ. Ἴσως τὰ

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

	Ἡμε- ρομηνία	Κυριακαὶ Εὐαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἑορταὶ	Ἦχοι
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ	11	Κυρ. Ε' Λουκᾶ	Κυρ. ΚΒ'	ΙΑ	πλ.α'
	18	Ἡ' Λουκᾶ	Ἀγ. Μηνᾶ	Α'	πλ.β'
	25	Θ' Λουκᾶ	Κυριακὴ ΚΑ'	Β'	βαρ.δ'
		ΙΓ' Λουκᾶ	Ἀγ. Αἰκατερίνης	Γ'	πλ.δ'

περιοδικὰ ταῦτα νὰ δημιουργήσουν ἐπὶ τέλους καὶ ἐν Ἑλλάδι τὸ ἰσχυρὸν ἐκείνο θεῖμα τῶν ἀναγνωστῶν, οἱ ὅποιοι θὰ ἔχουν τὴν φιλοτιμίαν νὰ ὑποστηρίζουν μόνον τύπον ἡμερησίον ἔχοντα προορισμὸν κυρίως καὶ κατ' ἐξοχὴν τὴν ἠθικὴν καὶ τὴν θρησκευτικὴν, τὴν διά- πλασιν τοῦ χαρακτῆρος τῶν παιδῶν καὶ τῶν πολι- τῶν ἐν γένει, τὴν στήριξιν τῶν ἐθνικῶν ἡμῶν ἰδεω- δῶν καὶ ὑγιῶν παραδόσεων νὰ ἐξυπηρετῇ.

Γριφος καὶ ἄλυτον πρόβλημα ὑπῆρξεν δι' ἐμέ: πῶς ἐνῶ ἡμεῖς οἱ ὅποιοι ἐγκαίρως καὶ ἀκαίρως δι- ατυμπανίζομεν ὅτι θρησκεία καὶ πατρὶς, Ἐκκλησία καὶ ἑλληνισμὸς εἶναι δύο πράγματα συναφασμένα καὶ στενωῶς ἀλληλένδετα διὰ τὸν Ἕλληνα, κατηντή- σαμεν νὰ ἔχωμεν ἡμερησίον τύπον ἐν Ἑλλάδι ὁ ὁποῖος οὔτε κἄν ἠθέλησέ ποτε σοβαρῶς νὰ ἐξετάσῃ τὰ ζητήματα τὰ ὅποια θίγουν τὴν ψυχὴν τοῦ Ἑλ- ληνος χριστιανοῦ καὶ μόνον ταῦτα εἶναι ἱκανὰ νὰ τὸν ἐξημερώσουν, νὰ τὸν ἐκπολιτίσουν καὶ νὰ τὸν κά- μουν πρότυπον πολίτου χρηστοῦ καὶ ἀνεπιλήπτου κοινωνικοῦ παράγοντος, καθ' ὃν χρόνον ἔθνη εἰς τὰ ὅποια ἡ θρησκεία καὶ ἡ Ἐκκλησία δὲν προσήνεγκον ὑπηρεσίας τοιαύτας ὁποίας ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ θρησκεία πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος, ἔχουν τύ- πον ἡμερησίον στήλας καὶ σελίδας ὀλοκλήρους ἀφι- ερώνοντα διὰ τὰ θρησκευτικὰ καὶ ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα.

Λάβωμεν ἐπὶ παραδείγματι τὸν Ἀγγλικὸν ἡμερη- σιον τύπον. Ὅλαι αἱ ἐφημερίδες τοῦ Λονδίνου δι- δουν πάντοτε τὴν πρώτην καὶ διακεκομμένην θέσιν εἰς τὰ ζητήματα τὰ σχέσιν ἔχοντα πρὸς τὴν θρησκεί- αν. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ κίνησις παρακολουθεῖται ὑπ' αὐτοῦ μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιμελείας, μεθ' ἧς καὶ τὰ μᾶλ- λον φλέγοντα πολιτικὰ ζητήματα, τὰ ὅποια ἀπασχο- λοῦν τὸ περίφημον Downing Street. Καθ' ὄλην τὴν τελευταίαν δεκτίαν, καθ' ἣν τὸ βιβλίον Προ- σευχῶν τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας ἐγένετο ἀντι- κείμενον τροποποιήσεων καὶ ἀνασχηματισμοῦ, ὅπως ὁ ἡμερησίος τύπος τῆς Ἀγγλίας παρηκολούθησε τὸ ζήτημα μετ' ἐνδιαφέροντος ζωηροτάτου καὶ ἐδη- μοσίευσε τὸσαῦτα, ὅσα περὶ οὐδενὸς ἄλλου ἔστω καὶ

τοῦ ζωηροτέρου, τὸ ὁποῖον ἀπασχόλησέ ποτε τὴν Ἀγγλικὴν πολιτικὴν.

Μετὰ τὴν δευτέραν ἀπόρριψιν τοῦ Βιβλίου Προσευχῶν ὑπὸ τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων μία ἐκ τῶν σπουδαιότερων ἐφημερίδων τοῦ Λονδίνου, ἡ Morning Post, ἔστειλεν ἰδιαιτέρον ἀνταποκριτὴν εἰς τὰς ἐπαρχίας τῆς Ἀγγλίας, ἔχοντα ἐντολὴν νὰ ἐρευνήσῃ περὶ τῆς θρησκευτικῆς ζωῆς τῶν ἐπαρχιῶν καὶ κατὰ πόσον ἡ Ἐκκλησία ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῶν λαϊκῶν ἐπαρχιακῶν μαζῶν. «Τώρα ὅτε ἐτελείωσεν, ἔγραφεν, ἡ περὶ τὸ Βιβλίον Προσευχῶν συζήτησις, ἃς ἐξετάσωμεν εἰς ποίαν κατάστασιν ἀπὸ θρησκευτικῆς ἀπόψεως εὐρίσκονται αἱ ἐπαρχίαι καὶ ποία ἡ δράσις τῆς Ἐκκλησίας μεταξὺ τῶν λαϊκῶν μαζῶν, αἵτινες μετ' ἀγωνίας παρηκολούθησαν τὰς συζητήσεις ἡμῶν περὶ τὸ Βιβλίον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον τοσούτου σεβασμοῦ ἀπολαύει παρ' αὐτοῖς». Αἱ ἀνταποκρίσεις, μακροαί, ἐμπεριστατωμέναι, ἀμερόληπτοι, συντεταγμέναι δὲ μεθ' ὅλου τοῦ σεβασμοῦ ἐκείνου, μετὰ τοῦ ὁποῖου οἱ Ἄγγλοι διανοούμενοι πραγματεύονται τοιαύτης φύσεως ζητήματα, ἐδημοσιεύοντο ἐπὶ ἡμέρας εἰς τὰς στήλας τῆς ὡς ἄνω ἐφημερίδος. Ἰδιαιτέρως δι' ἐμὲ—σημειωθῆτω παρεμπιπτόντως—ὑπῆρξαν διδακτικώταται. Εἶδον εἰς αὐτὰς καὶ ἐθαύμασα τὸν Ἀγγλικὸν ἐφημεριακὸν ἐφημεριακὸν Κλήρον τῶν ἐπαρχιῶν δρῶντα κανονικῶς καὶ ἐργαζόμενον μετὰ χριστιανικῆς ὄντως αὐταπαρνήσεως παρὰ τὰς οἰκονομικὰς δυσχερείας, κατὰ τῶν ὁποίων πάντοτε παλαίει.

Ἄλλη ἐξἄλλου ἐφημερίς ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας ὡσαύτως τοῦ Λονδίνου, τὸ Daily Telegraph, μόλις πρό τινο ἐτελείωσε μίαν ἔρευναν περὶ τῆς χρησιμότητος καὶ χρησιμοποίησεως τῆς Ἄγ. Γραφῆς καὶ δὴ τῆς Π. Διαθήκης. Σειρὰ δλόκληρος Θεολόγων, Φιλολόγων, Ἰατρῶν, Φυσιολογῶν παρήλασεν ἀπὸ τὰς στήλας τῆς. Ἐκαστος ἐξέθετε σαφῶς καὶ ἐμπεριστατωμένως, ἀπὸ περιοπῆς δὲ πάντοτε, τὰς περὶ τῆς Γραφῆς γνώμας του. Ἐκ παραλλήλου, εἰς ἄλλας στήλας ἐδημοσιεύοντο καθ' ἡμέραν ἐπιστολαὶ ἀναγνωστῶν ἀμφοτέρων τῶν φύλων καὶ πάσης τάξεως καὶ κλήσεως ἐπὶ τοῦ ρηθέντος θέματος. Ἡ δὲ διεύθυνσις τῆς ἐφημερίδος ἐπανειλημμένως ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ ἔγραψεν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τονίζουσα τὴν μεγίστην τούτου σημασίαν διὰ τὴν πνευματικὴν ζωὴν τῶν Ἄγγλων χριστιανῶν.

Ἐτέρα ἐφημερίς ἐκ τῶν προσκειμένων εἰς τὸ Φιλελεύθερον κόμμα τοῦ Λόιδ Τζῶρτζ καθ' ὅλον τὸν Αὐγουστον ἐδημοσίευσεν ἄρθρα Κληρικῶν φιλολόγων, πολιτικῶν ὑπὸ τὸν ἀρκετὰ ἐλκυστικὸν καὶ ἐνδιαφέροντα τίτλον: «Ἐὰν ὁ Χριστὸς εὐρίσκειτο σήμε-

ρον εἰς τὸ Λονδίνον». Τὴν ἀρχὴν τῶν ἄρθρων ἐποίησατο ὁ ζηλωτὴς καὶ εὐσεβὴς τὰ μέγιστα Ἐπίσκοπος τοῦ Λονδίνου, ὁ νεάζων οὗτος πάντοτε ἐβδομηκοντούτης Ἀγγλικανὸς Ἱεράρχης, ὁ ὁπίσιος εἰς ἐν βιβλίον του δημοσιευθὲν πρό τινος καὶ πραγματευόμενον περὶ τοῦ περιφήμου ταξιδίου του, ὅπερ ἀνὰ τὴν ὑφήλιον ἀνέλαβε κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, λέγει, μεταξὺ ἄλλων, ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτοῦ παρὰ τὸ βάρος τῶν 70 ἐτῶν ἔπαιξε σφαιροβολίαν μετὰ τῶν δεινότερων σφαιροβολητῶν τοῦ κόσμου. Ἡ αὐτὴ ἐφημερίς καθ' ὅλον τὸν Ἰούνιον μῆνα ἐδημοσίευσεν ἄρθρα 23 ἐπιστημόνων περὶ τῆς μελλούσης ζωῆς. Εἰρήσθη ὅτι οἱ 20 αὐτῶν ἐπίστευον ἀκραδάντως. Ἡ ἐφημερίς «The Times», ἥτις κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν εἶναι ἡ αὐθεντικώτερα καὶ μεγαλειτέρα ἴψ' ὅλας τὰς ἐπόξεις τῶν ἐφημερίδων σύμπαντος τοῦ κόσμου, ἐπὶ ἔτη ἤδη μακρὰ δημοσιεύει κατὰ Σάββατον μελέτην ἀφορῶσαν τὰς ἀγίας διδασκαλίας τῆς χριστιανικῆς θρησκείας καὶ ἀπολογητικόν, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, χαρακτῆρα φέρουσαν. Ἐκάστη τῶν μελετῶν τούτων ἀποτελεῖ κήρυγμα ὑψηλὸν τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀληθὲς ἐντροφήμα διὰ πᾶσαν θρησκευομένην ψυχὴν. Ὄντως ἄξια τῆς ἀποστολῆς αὐτῶν δημοσιογραφικὰ ὄργανα, αἵτινα κατενόησαν εἰς ποίαν ἀκαταμάμαστον δύναμιν ὀφείλει τὸ Ἀγγλικὸν ἔθνος τὸ μεγαλεῖον του.

Ἐπίσης ἡ ἐφημερίς Morning Post, ὑπὸ τὸν τίτλον «κήρυγμα ἀπλοῦ ἀνθρώπου» προσφέρει κατὰ Σάββατον σύντομον καὶ περιεκτικὴν διδασκαλίαν λαϊκῶν χαρακτῆρα φέρουσαν ἐπὶ τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς τῆς Κυριακῆς τῆς ἀναγνωσκομένης ἐν τοῖς Ἀγγλικανικοῖς Ναοῖς.

Θὰ ἀρκεσθῶμεν εἰς τὰ δλίγα ταῦτα παραδείγματα προκειμένου περὶ τοῦ ἡμερησίου τύπου. Ἄν δὲ θελήσωμεν νὰ ἐρευνήσωμεν καὶ τὸν περιοδικὸν τοιοῦτον θὰ ἴδωμεν ὅτι καὶ αὐτὸς μεγάλην δίδει προτίμησιν εἰς τὰ ζητήματα τὰ ἀφορῶντα τὴν θρησκείαν καὶ τὴν πνευματικὴν τοῦ ἀνθρώπου φύσιν. Ἐπρομηθεύθην περιοδικὰ τινὰ εβδομαδιαῖα οὐδένα ἀπολύτως ἔχοντα δεσμὸν μετὰ τῆς Ἐκκλησίας, οὔτε ἐξαρτώμενα ἀπὸ ἐκκλησιαστικὴν ἢ ἄλλην τινὰ ἠθικοθρησκευτικὴν ὀργάνωσιν, ἵνα ἐξετάσω τὸ περιεχόμενον αὐτῶν καὶ ἀναγνώσω τὰ θέματα περὶ τὰ ὁποῖα ἀσχολοῦνται οἱ γράφοντες αὐτά. Προκειμένου δ.λ.ν. νὰ δώσω μερικὰς πληροφορίας εἰς τοὺς προσφιλεῖς τῆς «Ἐκκλησίας» ἀναγνώστας, σχέσιν ἔχουσας μετὰ τὸ θέμα τῆς παρουσίας μου ἀνταποκρίσεως, προσεπάθησα νὰ βασισθῶ ἐπὶ γεγονότων, ἵνα μὴ νομισθῇ ὅτι «βάζω ἀνεμῶλια» ἢ ὅτι ὀμιλῶ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν στιγμιαίων

ἐντυπώσεων. Ἄναπτύσσω ἐνώπιόν μου τὰς σελίδας ἑνὸς τούτων φέροντος τὸν τίτλον «Outline»: Σχεδιαγράφημα. Ἴδου τὸ περιεχόμενόν του· ἀντιγράφω τοὺς τίτλους τῶν διαφόρων ἄρθρων του: Μεγάλα θερησκευτικὰ διηγήματα. Μικραὶ βιογραφίαι ἐνδόξων ἀνδρῶν. Ὁ ἐγκέφαλος τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ θάνατος τοῦ Σωκράτους (ἢ σύνταξις τοῦ περιοδικοῦ εἰς σειρὰν φύλλων δημοσιεύει μετὰφρασιν ἐκ τοῦ «Φαίδωνος» τοῦ Πλάτωνος ἐν ᾧ ἐπιτίθενται τὰ περὶ καταδίκη, θανάτου τοῦ Σωκράτους καὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς). Γνωρίσατε τὸν ἑαυτὸν Σας. Οἱ μαῦροι ἐξυπνοῦν. Ἡ ἔλευσις τοῦ Ἰησοῦ (εἰς σειρὰν ἄρθρων δημοσιεύονται ἢ γέννησις καὶ διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἐπίδρασις τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ καὶ τοῦ νέου κόσμου). Ἴδου μὲ τί ἀσχολοῦνται ἐδῶ τὰ περιοδικὰ, τῶν ὁποίων οἱ ἐκδότης φέροντες ταῦτα εἰς φῶς ἔχουν ὑπ' ὄψιν οὐχὶ τὸν πλουτισμὸν εἰς βάρος τῆς ἠθικῆς υἱείας τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ τὴν διδασκαλίαν καὶ διαφώτισιν ἐπὶ τῶν μεγάλων προβλημάτων, τὰ ὁποῖα ἀπασχολοῦν τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ Ἀγγλικοῦ λαοῦ.

Ἐπαναλαμβάνω ἐνταῦθα ἐκείνο τὸ ὁποῖον ἔχει λεχθῆ ὑπὸ τινος ἀνωτέρου κληρικοῦ ἀνήκοντος εἰς τὴν Ῥωμαιοκαθολικὴν Ἐκκλησίαν: «Καὶ ἂν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι προσέλθωσιν εἰς τὸν ἱερὸν ἄμβωνα καὶ ἀκούσωσι τὴν διδασκαλίαν του, ἐφόσον θὰ ἀναγινώσκουν ἐφημερίδας ἀνπιθέτους τῶν διδασκαλιῶν τοῦ ἄμβωνος, μετὰ μίαν τριακονταετίαν θὰ καταντήσουν λαοὶ ἀσεβῶν καὶ ἐπαναστατῶν. Ἀνθρωπίνως εἰπεῖν δὲν ὑπάρχει ἱεροκήρυξ ἱκανὸς ν' ἀντιμετωπίσῃ τύπον κακόν». Ὁ περίφημος Bandon de Mony ἔγραψε τὸ 1875: «ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι ἂν οἱ Καθολικοὶ δὲν ἀποκτήσωσι τύπον οἰκοδομοῦντα, θὰ ἐργάζονται ἀνωφελῶς καὶ θὰ κάμνουν τὸ ἔργον τοῦ Σατύρου. Θὰ οἰκοδομοῦν ναοὺς καὶ θὰ κρημνίζονται· θὰ ἀνοίγουν σχολεῖα καὶ θὰ κλείουν ταῦτα μετ' ὀλίγον τὰς θύρας των. Καὶ ἐν γένει κάθε ἔργον θὰ εἶναι προσωρισμένον νὰ καταστραφῆ, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ὑπάρχῃ τύπος ἄξιος τῆς ἀποστολῆς του». Ὁ ἔχων ὅτα ἀκούσιν, ἀκουέτω.

Λονδίνον. 25 Σεπτεμβρίου 1923.

† Ὁ Μ. Ἀρχιμ. ΜΙΧΑΗΛ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Τὸ Σύμφωνον καὶ ἡ Ἐκκλησία.

Κατὰ τὴν ἐν Πράγμα συνδιάσκεψιν τῶν ἐθνικῶν συμβουλίων τοῦ «Παγκοσμίου Συνδέσμου πρὸς προαγωγὴν διεθνoῦς φιλίας διὰ τῶν Ἐκκλησιῶν», τὴν συγκροτηθεῖσαν περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος Αὐ-

γούστου, μέγαν ἐνθουσιασμὸν ἐξεδήλωσε τὸ πυκνὸν ἀκροατήριον ἐφ' οἷς ἀμερικανὸς τις ἐπίσκοπος εἶπε περὶ τοῦ πρό τινος ὑπογραφέντος ἐν Παρισίοις συμφώνου τοῦ Kellog. «Τὰ ἔθνη—εἶπεν ὁ ἐπίσκοπος—θὰ προσπαθῆσουν νὰ καταστήσουν τὸ σύμφωνον νομικῶς τελεσφόρον, αἱ Ἐκκλησίαι ὁμῶς ὀφείλουν νὰ τὸ καταστήσουν ἠθικῶς καὶ πνευματικῶς πραγματικόν». Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς αἱ εὐθύναι τῆς Ἐκκλησίας ὁσημέραι αὐξάνονται. Ἐὰν ἐν τῷ παρελθόντι ἡ Ἐκκλησία κατεκρίθη ὡς ἐλάχιστα ἢ καὶ μηδὲν πράξασα πρὸς πρόληψιν καὶ ἀποσόβησιν τοῦ πολέμου, μετὰ τὸν πόλεμον εἰλικρινῶς καὶ τιμίως ὁμολογήσασα τὴν τέως ἀπραξίαν, διὰ μέσου τῆς ὁμολογίας ταύτης διεδήλωσεν ὅτι ἐφεξῆς θὰ κινήσῃ πᾶσαν αὐτῆς τὴν δύναμιν ὅπως μὴ ἐπαναληφθῆ ἡ παγκόσμιος συμφορὰ. Ὅταν δὲ οἱ κοσμικοὶ καὶ αὐτοὶ οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες ἤδη ἤρξαντο ἐμφορούμενοι τῶν ἀρχῶν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας πρὸς ἐμπέδωσιν τῆς εἰρήνης ἐν τῇ ἀνθρωπότητι, πρόδηλον ὅτι ἡ ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας ἀποβαίνει βαρυτέρα, διότι εἶναι καὶ ὑψηλότερα, εἰς αὐτὴν δ' ἀπόκειται νὰ μεταβάλλῃ εἰς κοινὴν συνείδησιν ὅτι οἱ κοσμικοὶ ἄνδρες προσπαθοῦν νομικῶς νὰ κατοχυρώσουν.

Δισταγμοί.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις τῆς ἀφθόνου περὶ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς μελλούσης εἰρήνης κινήσεως ὑπάρχουσι καὶ οἱ διστακτικῶς κινουντες τὰς κεφαλὰς καὶ μὴ ἐμπιστευόμενοι ἀπολύτως εἰς τὰς ἀπὸ τοῦ διπλωματικοῦ πεδίου παρεχομένης ἐγγυήσεις περὶ τῆς εἰρήνης. Τοῦτο δέ, διότι παραλλήλως πρὸς τὰ σύμφωνα καὶ τὰς ὑπογραφὰς καὶ τοὺς λόγους φαίνεται μαινόμενος ὁ ἐμπορικὸς καὶ οικονομικὸς μεταξὺ τῶν κρατῶν ἀνταγωνισμὸς καὶ ἰδιαίτερος ὀξὺ τὸ ἐθνικὸν αἰσθημα τῶν λαῶν. Δὲν φαίνεται βεβαίως νὰ ἔχωσιν ἄδικον οἱ καχύποπτοι οὗτοι· οὐχ ἴττον δύναται ἐξ ἴσου δικαίως νὰ παρατηρηθῆ ὅτι ἡ πᾶσα αὐτὴ περὶ τὴν εἰρήνην κίνησις ἀναμένεται νὰ συνεπαγάγῃ ἀμβλυνσιν βαθμιαίαν τῶν διεθνῶν ὀξυτήτων.

Ἱεροκήρυκες.

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐν Παρισίοις ὑπογραφῆς τοῦ συμφώνου Kellog μετ' ἐκπλήξεως εἶδεν ὁ κόσμος μεταβαλλομένους τοὺς πολιτικοὺς ἄνδρας καὶ τοὺς κοσμικοὺς ἀρθρογράφους εἰς πραγματικοὺς ἱεροκήρυκας, τινίζοντας τὴν ἀνάγκην τῆς εἰρήνης μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐξαίροντας τὰ ἀγαθὰ αὐτῆς, καὶ ἐξορκίζοντας ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πάντας τοὺς λαοὺς νὰ ἔχωσι διαρκῶς ὑπ' ὄψιν των τὴν εἰρήνην, λησμονοῦντες τὰ μίση καὶ τοὺς ὑπ' αὐτῶν κυφορομένους πολέμους. Ἡ τοιαύτη κολοσιαία μεταβολὴ ἐπόμε-

νον είναι να κεντρίση τούς ἐκκλησιαστικούς ἱεροκλήρυκας πρὸς ὑψηλότερα καὶ εὐρύτερα θέματα καὶ πρὸς ἀγιώτερα ἰδανικά, νὰ ὠθήσῃ δῆλα δὴ αὐτοὺς εἰς τελειότερον καταρτισμὸν καὶ εἰς πύκνωσιν τῶν τάξεων τῶν.

Ἔννομος ἠθικὴ.

Ἐν Ἴρλανδίᾳ συνετάχθη νομοσχέδιον τιμωροῦν τὸν πρὸς παρεμπόδιον τῶν γεννήσεων λίαν διαδιδόμενον ἐπ' ἐσχάτων νεομαλθουσιανισμὸν ὡς καὶ τὴν ἄσέμνον φιλολογίαν. Παντὸς βιβλίου ἢ ἐφημερίδος δύναται νὰ ἀπαγορευθῇ ἡ κυκλοφορία οὐ μόνον ἐὰν περιέχῃ ἄσεμνα καὶ αἰσχρά, ἀλλὰ καὶ ἐὰν τεῖνῃ νὰ διαδώσῃ ἀρχὰς ἐναντίας πρὸς τὴν δημοσίαν ἠθικὴν. Ἐκ τῆς ἀφορμῆς ταύτης φουσκὸν ἦτο νὰ ἀρχίσῃ συζητήσεις περὶ τοῦ τί πρέπει νὰ ὑπάγῃται ὑπὸ τὴν κατηγορίαν τοῦ ἀσέμνου, τί ἔστι δημοσία ἠθικὴ, μέχρι τίνας δύναται ἐπὶ τοιούτων ἀορίστων πραγμάτων νὰ ἐκτείνεται ὁ νόμος καὶ ἂν ἡ ἔννομος αὕτη ἠθικὴ δὲν συγκρούεται πρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς ἐλευθερίας. Τοιαῦται συζητήσεις ἠγέρθησαν καὶ παρ' ἡμῶν ἄλλοτε οὐχ ἅπαξ ἐκ παρομοίων ἀφορμῶν ἀπὸ τινων λογοτεχνικῶν κύκλων, ἐν τοῖς ὁποίοις πάντοτε θὰ εὐρίσκονται οἱ ὀπαδοὶ τῆς ἀχαλιωτοῦ ἐλευθερίας καὶ οἱ συγχέοντες τὴν καλολογίαν πρὸς τὸ ἔργον τῶν καθάρων. Δὲν μᾶς διαφεύγει ὅτι καὶ αὕτη ἡ ἀλήθεια πολλάκις χάνει πάρα πολὺ ὅταν μεταχειρίζεται ὡς ἐπιχείρημα τὴν ῥάβδον τοῦ ἀστυνόμου. Ἄλλ' ἡ ἀσεμνολογία συνεπάγεται βλάβην κοινωνικὴν ἀνυπολόγηστον, δυναμένην νὰ συγκριθῇ πρὸς ἐπίδημιαν μεταβαλλομένην εὐκόλως εἰς ἐνδημικὴν νόσον, πλήττουσαν κυρίως τὴν νέαν γενεάν. Καὶ πρὸς πρόληψιν τοσοῦτο εὐρέως κακοῦ εἶναι λίαν τελεσφόρος τοῦ νόμου ἡ ἀπαγόρευσις καὶ ἡ ἀπειλή, χωρὶς βεβαίως τοῦτο νὰ σημαίῃ ὅτι μόνον παρὰ τοῦ νόμου πρέπει νὰ ἀναμένεται ἡ διόρθωσις. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ Ἴρλανδία, ἂν δὲν ἀπατώμεθα, δὲν εἶναι ἀπολιτιστικὸν κράτος, καὶ συντάσσει νόμους ὑπὲρ τῆς δημοσίας ἠθικῆς. Καλὸν λοιπὸν εἶναι νὰ μανθάνωμεν τί κάμουν τὰ πεπολιτισμένα κράτη καὶ νὰ μὴ μεγαλορρημονώμεν περὶ ἐλευθερίας καὶ πολιτισμοῦ καὶ τῶν τόσων ἄλλων παρεμφερῶν εὐγενῶν ἰδεῶν, ὡσάκις ἀκούεται ἀπόπειρα προστασίας καὶ παρ' ἡμῶν τῆς δημοσίας ἠθικῆς.

Ναπολέων ὁ Δ'.

Θὰ γνωρίζωσι πάντως οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται ὅποια ἀγγλογαλλικὴ φιλολογικοπολιτικὴ ἀναστάσις συγκινεῖ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τὸν ἀγγλικὸν τύπον ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐν Παρισίοις παραστάσεως τοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ναπολέων ὁ Δ'» ἔργον τοῦ Ροστάν

υἱοῦ. Τὸ περίεργον ἐν τῇ ὑπόθεσιν ταύτῃ εἶναι ὅτι δὲν ἔμειναν ἀσυγκίνητα καὶ τὰ ἐκκλησιαστικὰ θρησκευτικὰ ἀγγλικά φύλλα καὶ περιοδικά, θεωρήσαντα πρόπον νὰ μὴ ἀντιπαρέλθωσιν ἀμέτοχα τῆς παναγγλικῆς πικρίας. Καὶ σχολιάζουσι τὸ ἐν λόγῳ ροστάνειον δράμα ὡς μίαν ἀπόδειξιν τῆς συνεχοῦς καχυποψίας, ἣτις τάχα κρατεῖ ἐν Εὐρώπῃ ἀπέναντι τῆς Μεγάλῃς Βρεττανίας. Τὸ ὅτι δεκάδες χιλιάδων ἀγγλων εἶναι τεθαμμένοι ἐπὶ τοῦ γαλλικοῦ ἐδάφους ὅτι ἐπὶ τετραετίαν ὀλόκληρον Ἄγγλοι καὶ Γάλλοι ἐμάχοντο παρὰ τὸ πλεῖρον ἀλλήλων ὅτι Γαλλία καὶ Ἀγγλία συνυπέγραψαν προχθὲς μόλις τὸ σύμφωνον Κελλοῦ, κ.λ.π., πάντα ταῦτα λησιμονοῦνται—λέγουσι οἱ συντάκται τῶν θρησκευτικῶν φύλλων—καὶ μόλις ὑποκριτῆς τις ἐν γαλλικῷ θεάτρῳ ἀνακράξῃ «δυσπιστῶμεν πάντοτε πρὸς τὴν ἀγγλικὴν καλωσύνην», τὸ ἀκροατήριον ἐκρήγγυται εἰς μακρὰς καὶ θερμὰς ἐπευφημίας. Καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ ἐξηγήσωσι τὴν ἀγγλικὴν ταύτην ἀντιδημοτικότητα, πιθανολογοῦσι ὅτι ὁ ἀξιοθρηνητὸς μετὰ τὸν πόλεμον ὑπερτονωθεὶς ἔθνομος κατέστησεν ὑποπτον πάντα ξένον πανταχοῦ πλὴν τῆς Ἀγγλίας, καὶ συμπεραίνουσι ὅτι τοῦτο ἀποτελεῖ ἔνδειξιν ὅτι οἱ ἄγγλοι εἶναι ἀνὰ πᾶσαν τὴν ὑφήλιον οἱ μόνοι κοσμοπολίται. Ὅτι βεβαίως ὁ πόλεμος ἐπέτεινε τὴν μεταξὺ τῶν ἐθνῶν καχυποψίαν, εἶναι πασίγνωστον. Ἄλλ' αὕτη αὕτη ἡ περιαιτολογία τῶν ἀγγλων δὲν ἀποτελεῖ ἀκουσίαν μετὰ τὸν πόλεμον δικαίωσιν τῆς ροστάνειου ψυχολογίας;

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τὴν πάρελθοῦσαν Δευτέραν περὶ ὥραν 10ην π.μ. ἐγένετο ἡ ἐναρξὶς τῶν ἐργασιῶν τῆς Δ. Ἱ. Συνόδου τῆς Ο.Ε. Συνοδικῆς περιόδου, παρισταμένου καὶ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῶν Θρησκευμάτων καὶ Παιδείας κ. Γόντικα μετὰ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑπουργείου κ. Δυοβουνιώτου. Μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ Ἀγιασμοῦ ὑπὸ τοῦ Α'. Γραμματέως, ὁ Μικ. Προέδρος προσεφώνησε τὴν Σύνοδον δ' αὐτῆς ἐν τῷ παρόντι φύλλῳ δημοσιευομένης προσηφώνησεως, ἀντεφώνησε δὲ ὁ Ὑπουργός, μετ' ὧν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως ἐξέφρασεν ἐκ μέρους τῆς Ἱεραρχίας τῶν νέων Χωρῶν θερμὰς εὐχαριστίας ἐπὶ τῇ ἐπελθούσῃ διοικητικῇ ἀφομοίῳσει τῶν Μητροπόλεων. Εἰσελθοῦσα ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τοῦ κ. Ὑπουργοῦ καὶ τοῦ κ. Διευθυντοῦ, εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν, ἔλαβε γνώσιν τῶν τελευταίων σχετικῶν πρὸς αὐτὴν νόμων καὶ διαταγμάτων.

— Μέλῃ τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Γεν. Ἐκκλησ.

Ταμείου, Προεδρευομένου υπό τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, ὑπὸ τῆς Δ. Ἱ. Συνόδου ἐξελέγησαν οἱ Σεβ. Μητροπολίται Ναυπακτίας καὶ Εἰδουτανίας κ. Ἀμβροσίος, Θηβῶν καὶ Λεβαδείας κ. Συνέσιος, Ἀδριανουπόλεως κ. Πολύκαρπος καὶ Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης κ. Ἰωακείμ. Τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ Γεν. Ἐκκλησ. Ταμείου συνήλθε τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην εἰς συνεδρίαν.

— Μέλη τοῦ Ἀνωτάτου Συμβουλίου τῆς ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδύσεως, προεδρευομένου ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, ἐξελέγησαν ὑπὸ τῆς Δ. Ἱερᾶς Συνόδου οἱ Σεβ. Μητροπολίται Ὑδρας καὶ Σπετσῶν κ. Προκόπιος, Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας κ. Τιμόθεος, Χίου κ. Ἱερώνυμος, Δρυϊνουπόλεως κ. Βασίλειος.

— Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς Πέμπτης ἐξετάσασα τὸ ζήτημα τῆς προτεινομένης ὑπὸ τοῦ Οἴκου. Πατριαρχείου διορθώσεως τοῦ Πασχαλίου μετὰ τὴν εἰσήγησιν τοῦ Μακ. Προέδρου καὶ τὴν διεξαχθεῖσαν συζήτησιν, κατέληξεν εἰς τὴν ἐξῆς ὁμόφωνον ἀπόφασιν: «Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος ἀναγνωρίζουσα τὸ ὑπάρχον ἐν τῷ ἰσχύοντι Πασχαλίῳ λάθος, ἕνεκα τοῦ ὁποίου δὲν τηρεῖται ἡ περὶ τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα ἀπόφασις τῆς Ἀ. Οἴκ. Συνόδου, καὶ ἔχουσα ὑπ' ὄψιν, ὅτι τὸ Οἴκ. Πατριαρχεῖον διὰ τῆς προτάσεώς του ζητεῖ τὴν ἐπαναφορὰν τῆς ἰσχύος τῆς εἰρημένης διατάξεως τῆς Ἀ. Οἴκ. Συν., δέχεται τὴν διόρθωσιν τοῦ Πασχαλίου, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον, ὅπως ἐν γενικῇ Συνόδῳ συμφωνήσωσι πᾶσαι αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι καὶ δὴ ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων, δι' ἣν δὲν παρουσιάζει ἡ διόρθωσις τοῦ Πασχαλίου τὰ κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Ἡμερολογίου προβληθέντα τοπικὰ προσκόμματα, καὶ ὅπως τηρηθῇ ἐπακριβῶς ἡ περὶ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα διάταξις τῆς Ἀ. Οἴκ. Συν., ἀποφευγομένης τῆς συμπτώσεως τοῦ Χριστιανικοῦ πρὸς τὸ Ἰουδαϊκὸν Πάσχα, ἄλλως, πρὸς ἄρσιν τῆς κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος, ἕνεκα τοῦ εἰρημένου λάθους τοῦ Πασχαλίου προκυπτούσης ἀνωμαλίας, ὡς πρὸς τὴν νηστείαν τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων, προτείνει ὅπως ἡ ἑβδομάς, καθ' ἣν συμπύπτει ἡ ἑορτὴ τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων θεωρηθῇ ἐξαιρετικῶς διὰ τὸ προσεχὲς ἔτος ὡς ἑβδομάς νηστήσιμος, πλὴν τῆς ἡμέρας τῆς ἑορτῆς τοῦ ἁγίου Πνεύματος».

— Κατὰ τὴν αὐτὴν συνεδρίαν ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος συμφώνως τῷ νόμῳ 3615 ἐκήρυξε συγκεχωνευμένην τὴν προσωρινὴν Μητροπολιν Φιλιππῶν μετὰ τῆς ἐξ ἧς ἀπεσπᾶσθη μονίμου Μητροπόλεως Παραμυθίας καὶ Πάργας.

— Διὰ Διατάγματος τῆ 30 Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἐκδοθέν-

τος καὶ τῆ 25ῃ τοῦ μηνὸς Αὐγούστου καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 173 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, τὸ χωρίον Κάτω Βασιλικὴ τοῦ τέως δήμου Ναυπακτίδος, ἀποσπώμενον ἐκ τῆς ἐνορίας Ἄνω Βασιλικῆς ἀποτελεῖ μετὰ τοῦ συνοικισμοῦ Κωστέϊκα ἰδίαν ἐνορίαν μὲ ἐνοριακὸν ναὸν τὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

— Διὰ Διατάγματος τῆ 14ῃ Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. ἐκδοθέντος καὶ τῆ 20ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 193 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, τὸ χωρίον Κουρτσούνα τοῦ τ. δ. Φελλίας ἀποσπώμενον ἐκ τῆς ἐνορίας τοῦ χωρίου Λιαντίνας, ἀποτελεῖ ἰδίαν ἐνορίαν μὲ ναὸν ἐνοριακὸν τὸν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου.

— Διὰ Διατάγματος τῆ 10ῃ Αὐγούστου ἐ. ἔ. ἐκδοθέντος καὶ τῆ 28ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 175 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ὁ συνοικισμὸς Ξηροκάμπου, Κολλαριάς, ἀποσπώμενος τῆς ἐνορίας Καστριτσίου, τοῦ Δήμου Πατρέων, ἀποτελεῖ ἰδίαν ἐνορίαν.

— Διὰ Διατάγματος τῆ 30ῃ Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἐκδοθέντος καὶ τῆ 25ῃ τοῦ μηνὸς Αὐγούστου καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 173 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, καθορίζεται ἐνοριακὸς ναὸς ἐν Πειραιεῖ ὁ ναὸς τῆς Ὑπαπαντῆς Ταμπουριῶν.

— Διὰ Διατάγματος τῆ 31ῃ Αὐγούστου ἐ. ἔτους ἐκδοθέντος καὶ τῆ 3ῃ Σεπτεμβρίου καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 138 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἐνεκρίθη ἡ ἐκτέλεσις τῆς ποινῆς τῆς ἐπιβληθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 9 ἐ. ἔτ. ἀποφάσεως τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀργολίδος τῆς ἱριμίνου ἀργίας ἀπὸ πάσης ἱεροπραξίας εἰς τὸν ἱερέα Ἀντ. Βαμβακᾶν ἐφημέριον τοῦ ἐν Ἀρείᾳ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τῆς αὐτῆς Μητροπόλεως.

— Διὰ Διατάγματος τῆ 10ῃ Αὐγούστου ἐ. ἔ. ἐκδοθέντος καὶ τῆ 29ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 176 ἐ. ἔ. φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως τὸ χωρίον Ἄνω Σουδενεῖκα τοῦ τέως δήμου Δύμης, ἀποσπώμενον ἐκ τῆς ἐνορίας τοῦ χωρίου Ἄρλος ἀποτελεῖ ἰδίαν ἐνορίαν μὲ ναὸν ἐνοριακὸν τὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου τῆς Κοιότητος Ἄνω Σουδενεῖκων.

— Ἀνεκρινώθη κατ' αὐτὰς ὁ ἀπολογισμὸς τοῦ ἀπὸ τοῦ περυσينوῦ Ἀπριλίου λειτουργούντος Τμήματος Ἐργαζομένων Νέων τῆς ἐνταῦθα «Χριστιαν. Ἀδελφότητος τῶν Νέων». Κατὰ τὸν ἀπολογισμὸν τοῦτον ἐξυπηρετήθησαν ὑπὲρ τοὺς 600 ἐργαζόμενοι νέοι διαφόρων ἡλικιῶν καὶ διαφόρων ἐπαγγελμάτων. Ἐκτός

των έντευκτηρίων, εις ἃ φοιτῶσιν οἱ νέοι οὔτοι κατὰ ἄς ἀπὸ τῆς ἐργασίας ἐλευθέρως ὥρας καὶ τὰς ἐορτὰς ἔχουσιν εἰς τὴν διάθεσίν των ἰδιαιτέρους γυμναστικούς χώρους καὶ διέρχονται ἀρκετὰς ἡμέρας τοῦ ἔτους εἰς τὸ ὑπαιθρον, εἰς ἡμερησίας ἐκδρομὰς ἢ πολυήμερους κατασκηνώσεις. Ἀρχῆς γινομένης ἀπὸ τῆς ὠφελίμου ψυχαγωγίας πάντοτε τελεῖται ἡ ἀπαιτούμενη διὰ τὴν ἐν γένει ψυχικὴν των μόρφωσιν καὶ σωματικὴν των ἀνάπτυξιν ἐργασία, συμφώνως πρὸς τὴν ἰδιαιτέραν ψυχολογίαν των νέων τῆς ἐν λόγῳ τάξεως. Δαψιλεστάτη παρέχεται ἡ θρησκευτικὴ καὶ ἠθικὴ διδασκαλία ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Τμήματος κ. Ἐμμ. Γ. Μιτιληναίου, κέντρον θρησκευτικῶν συγκεντρώσεων ἔχουσι τὸν παρὰ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν ναῖσκον τοῦ Ἁγ. Ἀνδρέου, συχνὰ δὲ ὑπὸ τὴν ὄδηγιαν τοῦ διευθυντοῦ των ἐπισκέπτονται οἱ νέοι οὔτοι διάφορα φιλανθρωπικὰ καὶ ἐκπαιδευτικὰ καθιδρυμάτα καὶ ἀναπτύσσουσιν ἰδιάζουσαν φιλανθρωπικὴν κίνησιν ἐκ των ἐλάχιστων ἀτομικῶν των πόρων. Ἡ ἐθνικὴ καὶ πολιτικὴ ἀγωγή ἐπίσης δαψιλεστάτη παρέχεται τῇ βοηθείᾳ ἐιδικοῦ διδασκάλου, ἡ ὅλη δὲ ἀγωγή των μελῶν τοῦ Τμήματος εἶναι ἀντικείμενον τῆς ἐπιμελείας ἰδιαιτέρως ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ προπονουμένου πολυπληθοῦς προσωπικοῦ. Τὸ ἐν γένει ἐφαρμοζόμενον σύστημα κατὰ τὰς ὑπ' ὄψει μας ἀνακρινάσεις ἀποβλέπει 1) εἰς τὴν παροχὴν πίσης δυνατῆς εὐκολίας διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς ζωῆς των νέων των ἐργαζομένων τάξεων, 2) εἰς τὴν ἀποτέλεισιν ἑνὸς κέντρον των ἐνδιαφερομένων διὰ τὴν τάξιν ταύτην των παραγόντων πρὸς συντονισμόν των ἐνεργειῶν των διὰ τὴν παρακολούθησιν τῆς προόδου ἐκάστου ἐκ των μελῶν καὶ 3) εἰς τὴν μελέτην τοῦ δυνατοῦ τῆς δημιουργίας χριστιανικῆς κινήσεως μεταξὺ τῆς ἐργαζομένης νεολαίας καὶ τὴν ἀποτέλεισιν τοῦ πρώτου πυρῆνος. Ἀρχαὶ ἐπεκτάσεως τοῦ ἔργου ἐκτὸς των κεντρικῶν γράφειων τῆς Χ.Α.Ν. ἐγένοντο μέχρι τοῦδε εἰς τοὺς Συνοικισμοὺς Βύρωνος, Καισαριανῆς καὶ Νέας Ἰωνίας καὶ εἰς τὴν Κοινότητα Καλλιθέας. Ἐξαιρετικὴν κίνησιν παρουσιάζει τὸ κέντρον Ν. Ἰωνίας, οὗτινος τὰ ἐγκαίρια ἐπηυλόγησεν ἐσχάτως ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Πατρῶν κ. Μελέτιος, μελετᾶται δὲ ἡ ἐπέκτασις καὶ εἰς τὸν Συνοικισμόν Ν. Φιλαδελφείας καὶ παρεχωρήθη ἰδιαιτέρα αἴθουσα εἰς τὸν Συνοικισμόν Σαφραμπόλεως ὅπου συνέστη τὸ τελευταῖον Κέντρον.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Ἐν τῷ χωρίῳ Κοστομολότη τῆς Πολωνίας οὐχ ἀπαξ ἡ ἀστυνομία πρόσβη εἰς αἰκισμοὺς των ὀρθόδοξων ἐνοριτῶν, καὶ αἱ δικαστικαὶ δὲ ἀρχαὶ μερολη-

πτικῶς πολλὰκις καταδικάζουν τοὺς ὀρθοδόξους ἐκ φανατισμοῦ. Κατὰ τινα περίπτωσιν ἐξώσεως τοῦ ὀρθοδόξου ἱερέως ἐκ τοῦ ὀρθοδόξου ναοῦ καὶ τοῦ παρ' αὐτὸν οἰκῆματός του ὑπὸ ἀποσπάσματος ἀστυνομικῶν, δύο γυναῖκες παριστάμεναι καὶ κλαίουσαι ἐμνηύθησαν πρὸς τὸ δικαστήριον καὶ ἐκλήθησαν εἰς ἀπολογία. Εἰς των δικαστῶν ἄλλου ἐπαρχιακοῦ δικαστηρίου πάντοτε ἐν ταῖς πρὸς ὀρθοδόξους ἱερεῖς στελλομέναις δικαστικαῖς κλήσεσι ἀποκαλεῖ ὑβριστικῶς αὐτοὺς «σχισματικούς κληρικούς» Ἀλλαχοῦ δ' αἱ πολιτικαὶ ἀρχαὶ ἀναγκάζουσι τοὺς ὀρθοδόξους νὰ τελῶσι πράξεις πολιτικῆς καταστάσεως ἐν ταῖς μητροπόλεσιν των οὐνιτῶν, —διὰ τὰ ἀνήκωσιν εἰς τὰς οὐνιτικὰς ἐνορίας. Ἐν τῷ χωρίῳ Δόλγος ὀλόκληρος ὁ οὐνιτικὸς πληθυσμὸς ἐπανήλθεν εἰς τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, πρὸς τοῦτο δ' ἐτέλεσαν λιτανείαν διὰ τὴν ὁσίαν ἐχρησιμποίησαν τὰ ἐξαπτέρυγα τοῦ οὐνιτικοῦ ναοῦ. Κατὰ τὸ πέρας τῆς λιτανείας τὰ ἐξαπτέρυγα ἀπετέθησαν εἰς τὴν θέσιν των. Τὴν ἐπομένην ἰσχυρὸν ἀστυνομικὸν ἀπόσπασμα προβὰν εἰς ἀνακρίσεις συνέλαβεν ὅτι τῶν ἐνοριτῶν, δεσμίους δὲ διὰ σιδηρῶν ἀλύσεων περιαγαγὼν αὐτοὺς ἀνὰ τὴν ἐπαρχιακὴν πόλιν ἔτριψεν εἶτα εἰς τὰς φυλακάς, των ἀστυνόμων διαρκῶς καθ' ὅδον ὑβρίζοντων τοὺς ὀρθοδόξους καὶ ἀπειλούντων διὰ προσβλητικῶν ἀπειλῶν τὸν ὀρθόδοξον κληρὸν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑΣ

Ἀπὸ τινος χρόνου παρατηρήθη ἐν Γιουγκοσλαβίᾳ αὐθόρμητος τις θρησκευτικὴ κίνησις μεταξὺ μεγάλης ὁμάδος χωρικῶν λαβούσης τὸ ὄνομα «Μπογομολιτισ» (θεοσεβεῖς).

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΛΕΤΤΩΝΙΑΣ

Ὁ ὄλος τῆς Λεττωνίας πληθυσμὸς ἀνέρχεται εἰς 1.857.000 κατοίκους, ὧν 57 οἱ εἰς Εὐαγγ. Λουθηρανοί, 22 οἱ ὀρθοδοξοκατόλικοι, 9 οἱ ὀρθόδοξοι καὶ 5 οἱ Ἐβραῖοι.

NEA BIBLIA

Constantin Cailinicos Protopresbyter in Manchester, Griechisch-Orthodoxer Katechismus. Ein Compendium der Glaubens, Sitten und Kultelehre. Herausgegeben auf Veranlassung S. E. des Erzlisehofs von Thyatira. London 1928. — Τὸ ἐξ 117 σελίδων κομψὸν τοῦτο βιβλίον εἶνε μετάφρασις εἰς τὴν γερμανικὴν τῆς ὑπὸ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ἐν διαγωνισμῷ βραβευθείσης γνωστῆς Κατηχίσεως τοῦ αἵδεσ. πρωτοπρεσβυτέρου ἐν Manchester τῆς Ἀγγλίας κ. Κωνστ. Καλλινίκου, προμεταφρασθείσης ἤδη καὶ Ἀγγλιστί. Καὶ τῆς μεταφράσεως ταύτης προλογίζεται ὁ σεβ. μητροπ. κ. Γερμανός, κοσμοῦσι δ' αὐτὴν αἱ αὐταὶ ἐν τῷ πρωτοτύπῳ καὶ τῇ ἀγγλ. μεταφράσει ὄνται εἰκόνες.

Ἐστρατίου Ἰω. Ἀράκου, *μοσχορησίον*. Ἱστορία τῆς Ἐκκοσφοινίσεως μονῆς ἐπὶ τοῦ Παγγαίου, καὶ Ἀγιολογία τῆς Λέσβου. Ἐν Ἀράμῳ 1928.

Τοῦ αὐτοῦ, Μελέτη ἐπὶ τῆς Ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Λέσβου. Ἐν Ἀράμῳ 1928.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Πάν ἔμβασμα πρὸς τὴν «Ἐκκλησίαν» ὡς καὶ πᾶσα ἐπιστολὴ σχετικὴ πρὸς τὴν διαχείρισιν καὶ τὴν διεκπεραίωσιν δέον ἐφεξῆς νὰ διευθύνηται μόνον «Πρὸς τὴν Διαχείρισιν τοῦ Περιοδικοῦ «Ἐκκλησία». Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου, Ἀθήνας.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΠΑΠΑΜΙΧΑΝΑ
Καθηγητοῦ τῆς Ἀπολογητικῆς ἐν τῇ Πανεπιστημίῳ

ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΗ
ΤΕΥΧΟΣ Α'
[Σελίδες 204]

Τιμᾶται δρχ. 125, μετὰ ταχυδρ. 130
Ἀπευθυντέον: Πανεπιστήμιον, Θεολογικὸν Σπου-
δαστήριον. Ἀθήνας

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Σαλαμῖνι Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἐπιλεγόμενος Φανερωμένης προκηρῦσσει ὅτι, ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν ἐπαναληπτικὴν δημοπρασίαν ἡ πενταετῆς ἐνοικίασις τοῦ πέριξ τοῦ Μετοχίου τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μονῆς «Ὁσιος Μελέτιος» λειβαδίου ὧς πρώτη προσφορὰ ὀρίζεται τὸ ποσὸν τῶν 1500 χιλίων πεντακοσίων δραχμῶν ἑτησίως. Ἡ δημοπρασία γενήσεται ἐν Μεγάροις τῇ 7 Ὀκτωβρίου 1928 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ἀπὸ 10—12 Μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Μεγάρων κ. Ἰωάννου Μεριαγκοπούλου καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς. Οἱ βουλούμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων καὶ ὑποχρεώσεων τῆς εἰρημένης δημοπρασίας ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βαρλαάμ δηλοποιεῖ ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐνεργηθησομένην ἐν Καλαμπάκῃ, καὶ εἰς τὸν συνήθη τῶν δημοπρασιῶν τόπον, τὴν 30ην Σεπτεμβρίου 7ην καὶ 15ην Ὀκτωβρίου 1928 καθ' ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—11 π.μ. ἡ πενταετῆς μίσθωσις τῶν 2/3 ἐξ ἀδιαρέτου ἐνὸς ὄδρομύλου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς κειμένου ἐν Πρεβέντῃ ὑπὸ τοῦς ὄρους καὶ ὑποχρεώσεως τῆς ταυταριθμοῦ διακηρύξεως, ἧς γνῶσιν δύνανται νὰ λαμβάνωσιν οἱ βουλούμενοι πρὸ πάσης πλειοδοσίας.

Ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν διετούς μισθώσεως ἡ ἐνοικίασις τῶν κτημάτων τῆς Μονῆς Πιθαρίου «Μονοχειράδι», «Παλιάμπλον» καὶ «Χατζὴ χωράφι» συμφώνως πρὸς τοὺς ὄρους καὶ τὰς ὑποχρεώσεις τῆς διακηρύξεως τῆς Μονῆς τῆς ἀνηρημένης ἐν τοῖς Γραφείοις αὐτῆς. Ἡ κατακύρωσις γενήσεται τὴν ἑβδόμην (7) τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου ἐ.ε. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 6 μ.μ. ἐν Ἐρεσῷ καὶ ἐν τῷ κατὰ τὴν παραλίαν καφεζίῳ τοῦ Λεωνίδα Κλασσάδα, τόπῳ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐρεσοῦ καὶ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Γυναικείας Μονῆς Τήνου διακηρῦσσει ὅτι ματαιωθείσα ἡ κατὰ τὴν 16ην Σεπτεμβρίου ἐ.ε. ὀρισθεῖσα πλειοδοτικὴ δημοπρασία πρὸς ἐνοικίασιν διαφόρων ἀστικῶν κτημάτων τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μονῆς ἐπαναλαμβάνεται αὕτη τὴν 14 Ὀκτωβρίου ἐ.ε. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π.μ. ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ τῆς πόλεως Τήνου ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου κ. Π. Ἀφεντάκη καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς κ. Δ. Λούβαρη ὑπὸ τοὺς ὄρους τῆς ἀρχικῆς ὑπ' ἀριθ. 58 διακηρύξεως ἡμῶν.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κατερινοῦς διακηρῦσσει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐκμίσθωσις τῆς ἐφεταινῆς (1298-29) ἐσοδείας τῶν ἐλαίων, ἐλαιοκάρπου τῆς Μονῆς εὐρισκομένου ἐπὶ τῶν ἐλαιοδένδρων ἐν Καλφενικίῳ (Τριχωνίῳ), Μακρυνείᾳ, Μπουρλέσσῃ, καὶ πέριξ τῆς Μονῆς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Γαβαλοῖ Μακρυνείας καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἐπὶ τρεῖς ἑορτασίμους ἡμέρας δηλ. κατὰ τὴν 21, 26 καὶ 28 Ὀκτωβρίου 1928 καὶ ὥρας 10 μέχρι 12 π.μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Γαβαλοῦς καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς. Ὁ τελευταῖος πλειοδότης βαρύνεται μὲ τὰ ἔξοδα παραστάσεως Συμβολαιογράφου, κηρύκεια ὡς καὶ δημοσιεύσεως εἰς τὰς ἐφημερίδας. Οὐδόλως εὐθύνεται ἡ Ἱερὰ Μοῆς διὰ πᾶσαν βραδύτητα περὶ τὴν ἔγκρισιν καὶ κατακύρωσιν τῶν πρακτικῶν παρὰ τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς. Οἱ βουλούμενοι νὰ μετᾶσχωσιν εἰς τὴν ὡς διείληπται δημοπρασίαν δύνανται πλειόνας πληροφορίας νὰ λάβωσι προσερχόμενοι εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κατερινοῦς. Πρώτη προσφορὰ ὀρίζεται (12.000) δώδεκα χιλιάδες δραχμαί, (500) πεντακόσιοι ὀκάδες ἐλαίου καὶ (200) διακόσιοι ὀκάδες ἐλαίων, πρὸς βρῶσιν, τὰ εἶδη παραδοτέα εἰς τὴν ἀποθήκην τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ξενιάς προκηρῦσσει ὅτι, Συνταξίς τῆς ὑπ' ἀριθ. 6047 ἐ.ε. διαταγῆς τοῦ Γεν. Ἐκκλῆς. Ταμείου ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐκποίησης τοῦ ἐλαιοκάρπου ἐφεταινῆς ἐσοδείας τῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ Ἁγίου Λαυρεντίου ἐλαιοπεριβόλων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ξενιάς κατὰ τὰ γνωστὰ αὐτῶν ὄρια καὶ κατὰ τοὺς ὄρους ταυταριθμοῦ συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, ἧς ἀντίγραφα κατατεθήσονται ἐντε τῷ γραφείῳ τῆς κοινότητος Ἁγίου Λαυρεντίου καὶ τῆς Μονῆς Ξενιάς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἁγίῳ Λαυρεντίῳ τῇ 16ῃ Σεπτεμβρίου ἐ.ε. ἡμέρᾳ Κυριακῇ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἀπὸ τῆς 10ης μέχρι τῆς 12ης ὥρας τῆς μεσημβρίας ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Νηλείας Δημητρίου Πιτωσώρη καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς. Ὡς πρώτη προσφορὰ ὀρίζεται τὸ ποσὸν 10.000 συνολικῶς. Οἱ συναγωνισθησόμενοι ὀφείλουσι νὰ παρουσιάσωσιν ἀπόδειξιν ὅτι κατέβαλον δι' ἐγγυοδοσίον τῆς παρούσης ἐνοικιάσεως ἐν Δημοσίῳ ταμείῳ ἢ ἐν τῷ καταστήματι ἢ ὑποκαταστήματι τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος ποσὸν ἴσον πρὸς τὸ 1/10 τοῦλάχιστον τῆς πρώτης προσφορᾶς ἢ νὰ καταθέσωσι τοῦτο κατὰ τὴν ὥραν τῆς δημοπρασίας εἰς τοὺς διενεργούντας αὐτὴν ἄλλως εἶναι ἀπαράδεκτος ὡς ἀπαράδεκτος τυγχάνει καὶ πᾶσα δι' ἀναφορὰς προσφορὰ ἄνευ ἐγγυογοσίας.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σφακιδιάς διακηρῦσσει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐκποίησης δέκα (10) οἰκοπέδων ἀνηκόντων κατὰ κατοχὴν καὶ κυριότητα εἰς τὴν Ἱερὰν Μοῆν Σφακιδιάς καὶ κειμένων εἰς τὸ ἐν Φιλιατροῖς Μετόχιον ταύτης καὶ ἐντὸς τῆς ζώνης τῆς πόλεως Φιλιατρῶν, καθοριζομένων δὲ εἰς τὸ ἀπὸ 3 Δεκεμβρίου 1927 πρῶτόκολλον καταμετρήσεως καὶ ἐκτιμήσεως τῶν ἐμπειρογνωμόνων γεωμετρῶν Δημητρίου Γ. Μαντᾶ καὶ Ἰωάν. Π. Δαγκλῆ καὶ εἰς τὸ σχεδιάγραμμα τούτων, ἐγκριθέντα ἐμφότερα ὑπὸ Γενικοῦ Ἐκκλ. Ταμείου καὶ κατὰ τοὺς ὄρους καὶ συμφωνίας τῶν ταυταριθμοῦ καὶ ταυτοχρόνου ἀρχικῆς ἡμῶν διακηρύξεως κατατεθειμένης εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Μονῆς πρὸς γνῶσιν τῶν βουλομένων νὰ συναγωνισθῶσιν. Ἡ πρώτη δημοπρασία γενήσεται ἐν Φιλιατροῖς καὶ εἰς τὸν συνήθει τόπον τῶν δημοπρασιῶν τὴν 23ην τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου ἐ.ε. τοῦς ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π.μ. καὶ ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἐράνης Γεωργ. Κτενᾶ ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ. Ἡ δευτέρα θέλει ἐπακολουθήσῃ τὴν Δευτέραν ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος 24 Σεπτεμβρίου ἐ.ε. τοῦς καὶ ἡ τρίτη δημοπρασία, ἧτις ἔσεται καὶ ἡ τελειωτικὴ θέλει ἐπακολουθήσῃ τὴν 30ην Σεπτεμβρίου ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π.μ.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Παρνασσίδι Ἱερᾶς Μονῆς Προφήτου Ἡλιοῦ προκηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς τακτικὴν πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποίησεως ἕλας ὁ ἔφεται νὸς ἡρτημένος ἐλαιόκαρπος τῆς Μονῆς ἡμῶν συμφώνως μὲ τὸς ὄρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ταυταριθμοῦ ἡμῶν διακηρύξεως. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται τῶν μὲν ἐλαιοτημημάτων τῶν κειμένων ἐν τῇ περιφερείᾳ Ἀμφίσσης καὶ Ἐλαιῶνος, ἐν Ἀμφίσσῃ, τῶν δὲ ἐν τῇ περιφερείᾳ Χρισσοῦ καὶ Δελφῶν, ἐν Χρισσοῦ, τῇ 14 Ὀκτωβρίου ἐ.ἔ. ἡμέρα Κυριακῇ καὶ ὥρα 10—12 π.μ. καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἐνώπιον τῶν ἀρμοδίων Συμβολαιογράφων καὶ ἐνὸς μέλους τῆς Ἡγουμενοσυμβουλίου. Οἱ βουλομένοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ προσέλθωσι καὶ πλειοδοτήσωσι κατὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς δημοπρασίας ἀφοῦ πρῶτον καταβάλωσι εἰς τὸν ἀντιπρόσωπον τῆς Μονῆς ὡς ἐγγυοδοσίαν τὸ 1/10 τῆς ἀξίας ἐκάστου ἐλαιοκτητήματος.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Νικάνωρος προκηρύσσει ὅτι ἐκτίθῃσιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκμίσθώσεως τὴν χειμερινὴν βοσκήν Παληοτούρκου ἀπὸ 2ῆς Ὀκτωβρίου ἐ.ἔ. μέχρι 23ῆς Ἀπριλίου 1929. Ἡ δημοπρασία γενήσεται ἐν Γρεβενοῖς τῇ 1ῃ προσεχοῦς Ὀκτωβρίου, ἡμέρα Δευτέρᾳ καὶ ὥρα 10—12 π.μ. ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς ἀγορᾶς ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Γρεβενῶν Κρήσου Ἀκτοελῆ καὶ συμφώνως πρὸς τοὺς ὄρους τῆς ὑπ' ἀριθ. 114 ἐ.ἔ. διακηρύξεως ἡμῶν, ἧς ἀντίγραφον παρὰ τῷ διαληφθέντι Συμβολαιογράφῳ, ἐνθα οἱ βουλομένοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σκαφιδᾶς διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ ἐκποίησης τοῦ ἐλαιοκάρου τῆς ἐφετεινῆς ἐσοδείας τῶν ἐν Φιλατροῖς ἐλαιοδένδρων τῆς Μονῆς, γεννησομένην τὴν 30ῆν Σεπτεμβρίου ἐ.ἔ. ἡμέραν Κυριακῇ καὶ ὥρα 10—12 π.μ. ἐν Φιλατροῖς καὶ εἰς τὸν συνήθει τόπον τῶν δημοπρασιῶν καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐράνης κ. Γεωργ. Κτενᾶ ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ. Ὡς πρῶτη προσφορὰ ἀντικείμεν ὠρίσθησαν δραχ. 40.000 εἰς χρῆμα, καὶ εἰς εἶδος διακόσιαι ἰσάδες ἐλαίου, παραδοτέου εἰς τὴν Μονὴν πρὸς χρῆσιν αὐτῆς, καὶ κατὰ τοὺς ὄρους τῆς ἀρχικῆς καὶ ταυταριθμοῦ καὶ ταυτοχρόνου ἡμῶν διακηρύξεως κατατεθειμένης εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Μονῆς πρὸς γνῶσιν τῶν ἐνδιαφερομένων. Ἡ δημοπρασία γενήσεται ἅπαξ καὶ τελειωτικῶς.

Ὁ Ἡγουμενεύων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Νικολάου ἐν Μετσόβῳ μοναχὸς Θεοδόσιος Ὀκκας προκηρύττει ὅτι τὴν 30ῆν Σεπτεμβρίου ἐ.ἔ. ἡμέραν Κυριακῇ καὶ ὥρα 10—12 π.μ. πρὸ μεσημβρίας ἐνεργηθήσεται ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τῆν Μετσόβῳ κειμένη Πλατεία Τσιότσα ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογραφοῦντος Εἰρηνοδίκου Μετσόβου κ. Δ. Βελοῦδι πλειοδοτικὴ δημοπρασία πρὸς πενταετὴ ἐνοικίασιν τῶν τῆς Μονῆς Ἁγ. Νικολάου ἀ- (γρῶν ἀνερχομένων εἰς στρέμματα ἐν ὄλῳ τοιαύτα ἐν ἀριθ. 31) ἢτοι εἰς ἀγρὸς εἰς Γυνέτσι εἰς παλαιοκάλυβα πτρεμ. τέσσαρα (ἀριθ. 4), εἰς ἀγρὸς εἰς Γυνέτσι εἰς τὴν ἐέτραν στρέμ δύο (ἀριθ. 2), εἰς ἀγρὸς εἰς Γυνέτσι ἐπάνω εἰς τὸν δημόσιον δρόμον ἀριστερὰ στρέμ. ἐν (ἀριθ. 1) (ἔς ἀγρὸς εἰς Γυνέτσι ἀπὸ βούσιου Γκύντα στρέμ. δύο ἀριθ. 2), εἰς ἀγρὸς εἰς λάκο Μπαρούτι ἢ Καλόγερο στρέμ. ἐπτὰ (ἀριθ. 7), δύο ἀγροὶ κάτωθεν τῆς οἰκίας τοῦ Νικολάου Παλαποστόλου στρέμ. τρία (ἀριθ. 3), εἰς ἀγρὸς εἰς Μουτσάρα ἀριστερὰ μὲ Νεχροταφεῖον Ἁγ. Χαγαλάμπους καὶ ἐπάνω μέρος μὲ κήπον Κωνσταντίνου Κατσόρα καὶ κάτω μέρος δεξιὰ μὲ λάκον ὅπου κατεβαίνει εἰς Ἁγ. Νικολάου στρέμ. ἐν καὶ ἡμισυ (ἀριθ. 1 1/2), εἰς ἀγροὶ εἰς χωρίον Ἀνήλιον περιφερείας Μετσόβου, εἰς ἀγρὸς εἰς Σουλάτινα Καραθάνου στρέμ. τέσσαρα ἀριθ. 4), εἰς ἀγρὸς εἰς Οὐσίτσα Καραθάνου στρέμ. δύο ἀριθ. 2), εἰς ἀγρὸς ἀπέναντι ἀπὸ τὸν βακούφιον μύλον πουρνάγια στρέμ. ἕξ (ἀριθ. 6). Ἐν ὄλῳ ἑνδεκα ἀγροὶ ἢ Μονῆς γνωστῶν συνόρων ὡς τὸ κτηματολόγιον τῆς Μονῆς ἀναφέρει. Οἱ βουλομένοι νὰ συναγωνισθῶσι δεόν νὰ φέρωσι τὰ σχετικὰ ἐγγυοδοτικὰ τῶν ἄλλων εἶναι ἀπαράδεκτοι εἰς τὴν δημοπρασίαν.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μυρτιάς προκηρύττει ὅτι τὴν 7ῆν Ὀκτωβρίου καὶ ὥρα 10ῆν π.μ. μέχρι 12ῆς ἰδίας ἡμέρας ἐκθῆται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν μοιροτοῦς ἐνοικιάσεως τὸν ἐλαιόκαρον τῶν περὶ τῆς Μονῆς ἐλαιοδένδρων, ἐνώπιον τοῦ ἐν Κεφαλοβρίσῳ Συμβολαιογράφου κ. Σειοφ. Ὑφαντῆ ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ του, ἐπὶ βάσει ὕφω συγγραφῆς παρ' αὐτῷ ἐφισκομένων.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Νικάνωρος προκηρύσσει ὅτι ἐκτίθῃσιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκμίσθώσεως τὴν χειμερινὴν βοσκήν Σουββάλλας ἀπὸ 2ῆς Ὀκτωβρίου ἐ.ἔ. μέχρι 23ῆς Ἀπριλίου 1929. Ἡ δημοπρασία γενήσεται ἐν Σιατίτῃ τῇ 4ῃ προσεχοῦς Ὀκτωβρίου, ἡμέρα Πέμπτη καὶ ὥρα 10—12 π.μ. ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς ἀγορᾶς Γερανείας ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Σιατίτῃς Ναοῦμ Ρούζιου καὶ συμφώνως πρὸς τοὺς ὄρους τῆς ὑπ' ἀριθ. 121 ἐ.ἔ. διακηρύξεως ἡμῶν, ἧς ἀντίγραφον παρὰ τῷ διαληφθέντι Συμβολαιογράφῳ, ἐνθα οἱ βουλομένοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Στανοῦ καὶ Ἰλαρίου, προκηρύσσει ὅτι ἐκτίθῃσιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποίησης τῶν ποιμνίων τῆς Μονῆς, συνιστάμενων ἐξ οὐκασιῶν πενήτηντα αἰγοπροβάτων, ἐκ πενήτηντα δύο ἀγελάδων, Μόσχων καὶ δαμαλλῶν, ἐκ πέντε Βοῶν ἀροτριῶντων, καὶ ἐκ δέκα ὀκτῶ—εἰκοσιν ἴππων, καὶ φορβᾶν μετὰ τῶν μικρῶν τῶν. Ἡ δημοπρασία διεξαχθήσεται τμηματικῶς ἐν τοῖς ἐτησίοις πανηγύρεσι τῶν Σεβρίων ἢ τῆς Κοζάνης, ἀπὸ τῆς 15 Σεπτεμβρίου ἐ.ἔ. μέχρι τέλους τοῦ ἰδίου μηνός, ἢ καὶ βραδύτερον ἐάν παραστή ἀνάγκη, ἐνώπιον τῶν οἰκείων συμβολαιογράφων, καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καὶ τῆς Μονῆς συμφώνως πρὸς τοὺς ὑπ' ἀριθμὸν 71 ὄρους τῆς Διακηρύξεως ἡμῶν ἧς ἀντίγραφον εἴρηται παρὰ τοῖς ἄνω συμβολαιογράφοις, Κοζάνης Δημητρίου Πράσσου, καὶ Σεβρίων Νικολάου Καρτσιώτη, καὶ τῷ Γραφεῖῳ τῆς Μονῆς ἐνθα οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Λειμῶνος διακηρύττει ὅτι ἐκτίθῃσιν εἰς τετραετὴ μὲν ἐκμίσθωσιν τὸ κτήμα αὐτῆς «Ἐσωθῦρι Κλωπαϊδῆς», εἰς διετὴ τὰ κτήματα, «Ἐσπιβοτά», «Παπὰ Λάκκος», «Πρασιάνκι», «Μέλαγγας καὶ Ἀθανάσινας», «Ἀηόμπουλον», «Πέρα Χωράφια», περιφερείας Ἁγίας Παρασκευῆς, «Τσόνια» (χομ. 5), Ἀμπέλι εἰς Τσόνια, «Τσαγγαρίνα», «Καραμάνη», «Ἀσμάκια», «Περισβόλα», «Ἁγιοὶ Ἀπόστολοι» περιφερείας Καλλονῆς. Ἡ δημοπρασία θὰ γείνη τῇ Κυριακῇ 7ῇ 8]βρίου καὶ περὶ ὥρα 10ῆν—12ῆν π.μ. διὰ τὰ τῆς περιφερείας Ἁγίας Παρασκευῆς, καὶ περὶ ὥρα 4ῆν—6ῆν μ.μ. διὰ τὰ τῆς περιφερείας Καλλονῆς, ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν, ἐνώπιον τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ τοῦ συμβολαιογράφου Καλλονῆς κ. Ἀντωνίου Χατζῆ Μωυσέως. Ὅροι συγγραφῆς ὑποχρεώσεων εὐρίσκονται ἐν τῷ γραφεῖῳ τῆς Μονῆς καὶ παρὰ τῷ συμβολαιογράφῳ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐποπτεύουσα Ἐπιτροπὴ

ΠΑΤΡΩΝ ΑΝΤΩΝΙΟΣ, ΕΥΡΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Διευθυντῆς

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

Καθ. Πανεπιστημίου

Τίμημα ἐτησίας ἐγγραφῆς

Ἐσωτ. Δρχ. 50. Ἐξωτ. Φρ. 50. Ἀμερικῆς Δολ. 3

Γραφεῖα «Ἐκκλησίας»:

Μέγαρον Ἀρχιεπισκοπῆς δδ. Φιλοθέης 21

Τύποις «Φοίνικος» Ὁδὸς Σταδίου 44—Ἀθῆναι